

KARKERÊN HEMÛ WELATAN Û GELÊN BINDEST YEKBIN!

TÊKOSÎNA SOSYALÎST

*ÇIKARKEN

*TEKOŞIN SURECINE ELEŞTİREL
BİR BAKIŞ VE GÖREVLERİMİZ

*SÖMURGEÇİ TC ORDUSUNUN
KATLIAMLARINI DURDURMAK İÇİN
BİRLEŞELİM VE SAVAŞALIM

*EMEK'İN ÖRGÜTLENME ANLAYIŞI
VE
MİLLİYETÇİLİĞİN BEŞ KRİTERİ

*SOSYALİZM YOLUNDA, BAĞIMSIZLIK
VE
DEMOKRASİ MUCADELEMİZ SURECEKTİR

İÇİNDEKİLER

ÇIKARKEN

TEKOŞIN SURECINE, ELEŞTİREL
BİR BAKIŞ VE GÖREVLERİMİZ

SÖMÜRGEÇİ TC ORDUSUNUN
KATLIAMLARINI DURDURMAK İÇİN
BİRLEŞELİM VE SAVAŞLIM

EMEK'İN ÖRGÜTLENME ANLAYIŞI
VE
MILLİYETÇİLİĞİN BEŞ KRİTERİ

SOSYALİZM YOLUNDA, BAĞIMSIZLIK
VE
DEMOKRASI MUCADELEMİZ SURECEKTİR

Yazışma Adresi: Kurdo Bîndest
Tollare FHS.
132 42 SALTSJÖ-BOO
SWEDEN

ÇIKARKEN

İçinde bulunduğumuz günlerde, başta Kürdistan işçi sınıfı olmak üzere toplumun bütün ezilen yığınlarının hareketi sömürgeci ve onların ülkemizdeki işbirlikçilerinin sömürsüne ve çeşitli bahanelerle ardı arkası gelmeyen faşist devlet terörüne karşı giderek geliştiği, Kürdistan ulusal ve toplumsal kurtuluş muhalefetine hem ulusal hem de ekonomik alanda kabuğundan çıkmaya başladığı, sorunun artık yer yer politik mücadele düzeyine taşındığı, Halepçe katliamı ile birlikte Kürt sorunun uluslararası düzeyde yeniden tartışılmaya başlandığı bir dönemden geçmekteyiz.

Bölgedeki statukonun korunmasında çıkarları bulunan sömürgeci ve arkasındaki Emperyalist devletler sözkonusu gelişmeleri yakından izlemekteler. Bir yandan Kürdistan ulusal ve toplumsal kurtuluş hareketini ezmek için her türlü baskı ve şiddet metodlarını uygularken, diğer yandan Kürt işbirlikçi burjuvazinin vastasıyla çıkarlarını tehdit etmeyecek, hatta bu çıkarları pekiştirecek bir biçimde sorunu çözme faaliyetleri içindeler. Son dönemde bu güçler bu amaçla, bazı parti kurma girişimlerinin olduğu pek yaygın bir kanı.

Buna karşın sosyalist güçler, başta işçi sınıfı olmak üzere, genelde toplumun devrimci dinamik güçlerinden farklı

bir yerde bulunmakta ve onlardan kopukturlar. Bu nedenle, Kürdistan sosyalistlerinin birincil görevi bu kopukluğu aşmak, sosyalist siyasal mücadeleyi, propaganda ve ajitasyonu esas olarak işçi sınıfı olmak şartıyla diğer emekçi kesimler içinde yoğunlaştırmaktır. Dahası sosyalistler, adına hareket ettikleri işçi sınıfı ile ulusal ve sınıfsal baskıya karşı bütün savaş alanlarında birleşmek zorunluluğu ile karşı karşıyadırlar. Kürdistan'da kendisine sosyalistim diyen hiç bir güç bu olmazsa olmaz görevi gözardı edemez. Ülkemizde kapitalizmin her yeni adımı işçi sınıfını sayısal olarak çoğaltmakta; onun kendisi için politik bir güç haline gelmesini sağlayarak sınıf çelişkisini keskinleştirmektedir. Bu gerçeği, işçi sınıfının son aylardaki ekonomik-demokratik eylemleriyle açık bir biçimde görmekteyiz.

Dolayısıyla bilinmelidir ki, sömürsüz ve sınıfsız bir topluma ulaşmada muktedir tek devrimci sınıf işçi sınıfıdır. Kendisi ile birlikte toplumun bütün ezilen yığınlarını kapitalist sömürden kurtaracak olan işçi sınıfı, ancak kendi siyasal örgütüne kavuştuğu zaman ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinde en etkin rolü oynayabilir; ve ancak o taktirde hesaba katılan bir güç olabilir. Ters durumda, işçi sınıfını burjuva ve küçük-burjuva milliyetçi hareketlerin bayrağı altında ve onların hesabına ögütlemeye götürür; ki bu, işçi sınıfı partisinin bütün burjuva partilerinden bağımsız olarak yaratılmasını zorunlu gören marksist-leninst ilkeyi yatsımış olur. Apaçık ortada ki, nihayi hedefine sosyalist bir toplum koyan her güç bu görevin bilinci ile savaşa atılmadan geleceğin kazanılamıyacağını bilmelidir. Ancak böyle bir yöneliş, proleter sosyalistlerin arasındaki ideolojik-politik ayrılıkları asgariye indirecek, sosyalistlerin siyasal ve örgütsel birliğini hızlandıracaktır; ve ancak böyle bir yöneliş Kürdistan ulusal ve toplumsal kurtuluşunu adil bir biçimde başarıya ulaştırabilecektir.

İşte TEKOŞINA SOSYALIST dergisi bu vaz geçilmez görevlerin bilinciyle yayınına başlıyor. Önümüzde çözülmesi gereken yığınla sorunun olduğunun bilincindeyiz. Ancak, sorunlarla fedakârça mücadele edilmeden çözülemeyeceğinin de bilincindeyiz.

Hedef,Kürdistan işçi sınıfının ulusal ve toplumsal kurtuluş görevini inkar eden sol oportünist anlayışların ideolojik-politik etkisini kırmaktır.

Hedef, işçi sınıfının ve yoksul emekçilerin sınıfsal kurtuluşunu ikinci plana attıp,işçi sınıfını burjuva akımların kuyruğuna takan, sorunu sadece ulusal kurtuluş olarak belirleyen burjuva ve küçük-burjuva milliyetçi anlayışlara karşı,proletaryanın sınıf savaşımında tek silahı olan örgüte kavuşturmadır. Yani dün olduğu gibi, bugün de merkezi görev Kürdistan işçi sınıfının öz örgütünü yaratmaktır.Bütün diğer sorunlar buna bağlı olarak ele alınmalı ve irdelenmelidir.

Diğer yandan,bu hedefler için mücadele içinde olan,yani her türlü milliyetçi ve oportünist odaklardan bağımsız, işçi sınıfının öz örgütünü yaratmayı çalışmasının merkezine koyan bütün hareket ve çevrelerle ideolojik ve örgütsel birliği sağlamak için sorunun esasına ilişkin çaba içinde olacağız. Hatta bugün biz,sistematik bir biçimde politika üretebilecek ve bu politikaları pratikte uyguluyabilecek bir parti örgütüne kavuşabilmenin en gerçekçi yolu,Kürdistan sosyalist hareketinin siyasal ve örgütsel birliğinden geçeceğine inanıyoruz.

Bunun için şıyarımız,Kürdistan ulusal ve toplumsal kurtuluş devrimini komünist bir örgütlülüğe kavuşturmak için **BİRLEŞELİM VE SAVAŞALIM** olacaktır.

TEKOŞINA SOSYALİST

Temuz 1989

HER ZAMAN, YENİLE YENİLE
YENMESİNİ ÖĞRENEMİYİZ, ANCAK
ÖĞRENMESİNİ BİLİYORSAK
YENMESİNİ ÖĞRENEBİLİRİZ.

TEKOŞIN SÜRECİNE ELEŞTİREL BİR BAKIŞ VE GÖREVLERİMİZ

Kamuoyunun bildiği gibi, Têkoşin hareketi içinde çıkan ideolojik ve örgütsel ayrılıklardan dolayı, 1987 Nisan'ında yaptığı bir toplantıyla örgütsel-siyasal faaliyetlerine son verdi.

Sözkonusu tasfiye kararından sonra, Têkoşin hareketinin kadro ve sempaticianları olan bizler, genel durumumuzu bir bildiri ile kamuoyuna duyurmuştuk. Bu bildiride Têkoşin hareketinin ideolojik-politik hattına,devrimci mirasına sahip çıktığımızı, ayrıca geçmiş süreci ve bu sürecin bir parçası olan tasfiye kararına bilimsel sosyazmin ışığı altında eleştiri süzgecinden geçireceğimizi belirtmiştik.

Têkoşin Dergisi'nin 6. sayısında hareketimizin oluşumun-1983'e kadarki süreç genel hatları ile irdelenmiş, bazı yanlışların altı çizilmiştir. Bizim bu döneme ilişkin ekleyeceğimiz bir kaç şey olmakla birlikte, bu yazının esas amacı 1982 sonrası, yani geri çekilme dönemi ve sonrası genel sürece ilişkin olacak.

Bilimsel sosyalizmin teori ve pratiğinin K. Kürdistan'a girişi çok eski değildir. Dolayısıyla da bu konuda henüz çok zengin deney ve birikime sahip değiliz. Bunun yanı sıra, Kürdistan işçi sınıfının nicelik ve nitelik olarak yeni

gelişmeye ve belirginleşmeye başlaması, Kürdistan'daki siyasal platformda burjuva ve küçük-burjuva hareketlerin egemenliği ve Türk solundaki sosyal şoven yaklaşımlar, ülkemizde bilimsel sosyalizmin gelişmesi önünde en büyük engeli oluşturdular. Buna karşın Kürdistan sosyalist hareketinin birikimlerinin ve deneylerinin hiç olmadığını söylemekte yanlıştır. Özellikle 70'li yılların başında Kürdistan şehirlerinde, ama ağırlıklı olarak metropolde yetişen sosyalist aydınlar aracılığı ile Kürdistan'a taşınan bilimsel sosyalist düşünce; 80'in ilk yıllarını da kapsayan bir teorik-pratik gelişme çizgisi izlemiştir. Bu yıllardan günümüze kadarda gelişme, değişik koşullar altında süregelmektedir.

Têkoşin'de 1978 yılında ortaya çıkan en son hareketlerden biri olarak Kürdistan sosyalist hareketi içinde yerini aldı. Bu dönemde devrimle, karşı-devrim arasındaki çelişkiler bir hayli keskin, devrimci hareket nispiden olsa belli bir örgütlülüğe sahipti. Devrimci hareket buna dayalı olarak toplumun maddi yaşamına belli oranda etkide bulunabiliyordu. Ne var ki, bütün bu süreç boyunca Kürdistanlı sosyalistler bilimsel sosyalizmle işçi sınıfı hareketini devrimci bir tarzda birleştiren ve emekçi yığınlara önderlik eden bir komünist örgütlülük yaratamamışlardır. Dolayısıyla bu görev çözülmemiş olarak önümüzde durmaktadır. Bu olmazsa olmaz görevi yerine getirmek için pratik adımlar atarken, geçmişin bize bu konuda bıraktığı birikim ve deneyleri gözünde bulundurmak ve onlardan gerekli dersleri çıkarmak zorundayız. Têkoşin sürecinin kritiğinin yapılması ve yanlışlarının bilince çıkartılması Kürdistan sosyalist hareketine bu anlamda bir katkı olaçağına inanıyoruz.

Têkoşin Hareketi, "Kürdistan Komünist Parti"sinin oluşturulmasını merkezi görev olarak önüne koymuş, bu görevin yerine getirilmesinin de öncelikle her türden oportünizm ve burjuva milliyetçiliği ile teorik-pratik hesaplaşmadan geçeceğini belirtmiştir. Bu amaçla çıkarılan <<Têkoşin>> adlı yayınında aşağıda belirttiğimiz noktalarda oportünizm ve milliyetçiliğe karşı bilimsel sosyalist düşünceye dayalı bir ideolojik mücadele yürütmüştür.

-Kürdistan'ın sosyo-ekonomik ve politik yapısı günün şartları içerisinde bilimsel bir bakışla incelenmiş, bu te-

melde ulusal ve toplumsal kurtuluşun izleyeceği yol ana hatları ile belirlenmiştir.

-Sosyal şovenizmle ideolojik mücadele yürütülmüş, Kürdistan proletaryasının bağımsız örgütlenmesinin objektif ve subjektif faktörleri belirlenmiş, Kürdistan'ın siyasi tarihi ile ilgili birçok gerici ve şoven demogoji çürütülmüştür.

-Kürdistan ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinde proletaryanın ideolojik ve fiili örgütsel önderliği küçük-burjuva görüşlere karşı savunulmuştur.

-Silahlı mücadelenin Kürdistan devrimindeki önemi belirlenmiş, devrimde bu zorunlu araçın önemini küçümseyen revizyonist ve reformist anlayışlar teşhir edilmiştir.

Oportünizme ve burjuva milliyetçiliğine karşı yürütülen ideolojik mücadele sonucu hareket, çıkışından kısa bir süre sonra bir çok akımın tabanı üzerinde etki yapmış, onlarca kadro ve sempatizanın harekette katılmasını sağlamıştır. Ancak hareket, değişik çevrelerden gelen bu insanları kendi potasında eritememiş, onları proleter sosyalist bir tarzda yetkinleştirememiştir.

Diğer yandan, bilimsel sosyalizmi belli oranda kavramış ve bunu işçi sınıfına götürecektir, sınıfın ileri unsurlarını kazanarak, Komünist bir çekirdek oluşturacak olan kadroların bir çoğu aydınlar ve gençlikten gelmekteydi. Kürdistan gibi bir ülkede bu belli anlamda bir zorunluluktur. Ancak, bu kadroların yukarıda belirttiğimiz gibi, proleter sosyalist eğitimi hareketçe tam olarak sağlanmadığı için, geldikleri sınıfın bir takım zararlı özelliklerini korumuşlardır. Dönemin baskıcı özeliği bunda engeleyici bir rol oynamakla birlikte esas hata siyasi önderliğin bilimsel sosyalist eğitime yeterince önem vermemesinde yatmaktadır. Ayrıca örgüt iç işleyişini belirleyen tüzüğün olmayışı kolektif çalışmanın yeterince uygulanmamasına ve dolayısıyla Bolşevik tarzda bir yapının oluşturulmasına engel teşkil etmiştir.

Örgütlenme alanında ise Têkoşin Hareketi'nin önemli eksikleri vardı. Bu alanda belirlenen hedeflere ulaşılamamış ve hareketin az sayıda olan kadrosu doğru mevzilendirilmemiştir. En yetkili kadrolar çelişkilerin merkezinden uzakta metropollerde konumlandırılmıştır. Buda, hareketin kit-

lelerde yaratığı olumlu sempatinin örgütlü bir güce dönüşmesi önünde en büyük engeli teşkil etmişti.

Örgütlenme konusunda kısaca şunu söyleyebiliriz; Çıkışının temel tezini oluşturan, "merkezi görevin Kürdistan proletaryasının öncü partisini yaratmak" şeklinde belirleyen Têkoşin Hareketi bu doğru tespitine uygun bir örgütlenme yaratamamıştır. Çünkü, pratik faaliyetlerini daha çok ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinde proletaryanın müttefiği olarak gördüğü, küçük-burjuva, daha sonra da köylülük üzerinde yoğunlaştırmış ve bu kesimleri örgütlemeye çalışmıştır. Halbuki, merkezi görevine Kürdistan proletaryasının öncü partisini yaratmak biçiminde koyan bir hareketin öncelikle işçi sınıflı ve yoksul köylülük olmak üzere diğer emeçi yığınlar içinde faaliyet yürütmelidir. Ne yazık ki, bu noktaya yeterince dikkat edilememiş ve dolayısıyla Hareket Kürdistan proletaryasının içerisine kök salamamıştır.

Bütün bu eksiklerin yanı sıra, Têkoşin Hareketi politik arenaya çıktıktan hemen sonra sıkıyönetimle, kısa bir süre sonra da 12 Eylül darbesi ile karşılaştı. Bundan dolayı da bir yandan ideolojik mücadele ve örgütsel çalışmalarını sürdürürken diğer yandan faşistlere ve sömürgecilere karşı var olma savaşı verdi. Bununla birlikte o dönemde, Apocular'ın tabanı üzerinde olumlu yönde etkide bulunan ve bu nedenle de Apocular'ın imha saldırılarına maruz kalan hareket adeta bir ateş çemberinden geçercesine varlığını sürdürdü. Ama bu arada bir çok yiğit kadrosunu şehit verdi.

Hareketin diğer bir yanlığı da 12 Eylül Askeri faşist darbesi ile birlikte aldığı "direniş" kararıdır. Bu karara uygun bir kaç askeri eylem gerçekleştiren hareket, sömürgeci güçlerin ağır saldırılarına hedef olmuş ve örgütsel yapısının kaldıramayacağı sonuçlarla karşı karşıya kalmıştır. Düşmanın devrimci harekete savaş açtığı bir dönemde proleter sosyalist bir hareketin kararı elbette direniş olmalıdır. Ancak, burada en önemli sorun, direnişin hangi mücadele biçimleri ve araçları ile yürütüleceğidir. Hareket o dönemde bu direniş kararını daha çok bir "savaş" bir karşı silahlı saldırı şeklinde yorumladı. Ancak bu durumda, devrimin temel güçlerini örgütleyemeyen, yeterli kadro ve kitle desteğine sahip olmayan, dahası işçi sınıfının ve

emkeçi yığınların biricik mücadele silahı olan bir partiden yoksun olan bir hareketin bu koşullarda aldığı direniş kararının başarıya ulaşamayacağı gün gibi açıktır. Nitekim söz konusu eylemlerden sonra sömürgecilerden gelen ağır saldırıları karşısında kadroların ancak barınma sorunlarını çözmeye çalıştığı hepimizin bilgisi dahilindedir.

Bu dönemde hareketin yapısına uygun,doğru taktik; güçlerimizi teorik tespitlerimiz doğrultusunda konumlandırmak siyasi mücadeleyi temel alıp askeri mücadeleyi buna bağlı olarak yürütmektir. Çünkü sorun,koşullar ne olursa olsun, sömürgecilerin ulusal kurtuluş hareketine karşı açtığı savaşı kabullenmek değil, koşulların aleyhimize olduğu bir dönemde böyle bir savaşı kabul edip etmeme sorunuydu. Lenin'in belirttiği "Koşulların devrimcilerin lehine olmadığı dönemlerde,savaşı kabul etmek intihardır" gerçeği tamda bizim o dönemdeki tavrımızı nitelendirmektedir.

Bir Kaç Sözde Geri Çekilme Üzerine.

Hareketimiz 1981 yılı ortalarında geri çekilme kararı aldı.Yaklaşık bir yıl sonra da kademeli olarak kadrolarını yurtdışına çekti. Geri çekilme kararı şu nedenlere dayanılarak alınmıştır.

1-Komünist hareketin partileşmesi sürecinde iç ve dış ittifakların oluşturulmasının hızlandırılması.

2-Devrimci-yurtsever ve sosyalist güçlerin esas olarak yurtdışına çekilmesi sonucu, siyasi faaliyetin merkezinin yurtdışına kaymış olması.

Komünist hareketin partileşmesi için iç ve dış ittifakları oluşturmak,o koşullarda elbette vaz geçilmez bir görevdir. Ancak bunun için kadroları topyekün yurtdışına çekmek gerekmez. Bu görevi bir veya iki kişi yerine getirebilirdi. Diğer yandan,kendisine komünist diyen ve Kürdistan Komünist Parti'sini oluşturmayı merkezi görev olarak belirleyen bir hareketin siyasi faaliyetinin merkezi, ağırlıklı olarak küçük-burjuva, milliyetçi diye nitelediği güçlerin bulunduğu yer olamaz. Tam tersine, Komünist bir hareketin siyasal faaliyetinin başlıca alanı, genel olarak devrim yapmak istediği ülkesi,özelde ise Kürdistan proletaryasının ve emkeçi yığınların bulunduğu yerdir.Kaldı ki, geri çekilme taktiği Têkoşin'in 6. sayısında öz olarak şöyle belirttilmiştir.

"...Savaş alanını terketmeden, savaşı yeni araç ve yöntemlerle, mücadele ve örgüt biçimleri ile sürdürmek..."

Ne yazık ki, bu doğru teorik belirlemeye uygun doğru pratik çalışma yapılmamıştır. Savunabileceğimiz mevziler olduğu halde, ülke topyekün terkedilmiştir. Bu dönemde en doğru tavır yukarda belirtilen taktiğe uygun olarak tutarlı bir pratik çizgi uygulamaktı. Hareket bu tutarlılığı gösterememiş bundan dolayı da içerisinde varolan kitle bağları tamamen kopmuş veya zayıflamıştır.

Kadrolarını Avrupa'ya çeken hareketin, çekilme nedenlerinden biri de Avrupa'da cılız durumda olan faaliyetlerin bir örgütlülüğe kavuşturulmasıydı. Fakat tam tersine, var olan örgütlülük de sekter ve keyfi davranışlarla dağıtılmasına ön ayak olundu. 1983'te üç ayrı ülkede sorumlu komiteleri ve insanları bulunan hareketin 1986'ya gelindiğinde tek bir komitesi bile kalmamıştır.

Özelikle 1983'ten sonra, karşı-devrimin saldırılarında nispi bir düşüşün, devrimci hareketin faaliyetlerinde ise kısmi bir hareketlenmenin görüldüğünü söyleyebiliriz.

Bu durumda ülkeye dönük mücadele taktikleri izlenmesi ve geliştirilmesi gerekirken, Avrupa başkentlerine hapsolmak hareketi daha ağır bunalımlara sürükledi. Önder kadroların çoğunda var olan attılık ve sekterlik, örgütsel görevlerin ve alınan kararların çeşitli bahanelerle bizat bazı üst düzey kadrolar tarafından suistimali, yaşanan yenilgi sürecinin yarattığı psikolojik çöküntü, Avrupa'nın konforlu ve ılık havası çeşitli küçük-burjuva hastalıklarla birleşince hareketin tasfiyesini sağlayacak olan bazı etmenler de gittikçe olgunlaştı.

Açıktır ki, daha güçlü bir saldırıya geçmek için geri çekilen hareket; söz konusu eksiklerini gidermek, 12 Eylül'ün özgül koşulları nedeni ile ilişkileri kopan kadro ve taraftarları ile örgütsel bağları yeniden kurmak, var olan kadroları ideolojik-politik olarak yetkinleştirmek ve somut görevler doğrultusunda harekete geçirmek için yeterli duyarlılığı ve sorumluluğu gösterememiştir. Buna rağmen bu süreçte ülkede ve metropolde, özellikle zindanlarda bulunan yoldaşlarımızın bir çoğu merkezle ilişkileri kopmasına rağmen devrimci kişiliklerine ve hareketin çizgisine uygun bir mücadele pratiği göstermişlerdir. Bu pratiğin en parlak örneği Hüseyin AYDIN yoldaşımızın mücadelesidir.

Kısaca, Kürdistan emekçi yığınlarının canlı mücadele pratiğinden kopan, kadrolarını o günün koşullarına göre ideolojik-politik olarak yetkinleştiremeyen ve ülke temelinde mücadeleye geçiremeyip muhacirleşen hareket, süreçle varlığını tehlikeye sokan faktörleri hazırlamış oluyordu. Besbelli ki, bu dönemin öne çıkardığı siyasal ve örgütsel sorunların östesinden gelebilmek, çok yönlü ve tutarlı bir mücadele perspektifi ile mümkündür.

Biliyoruz ki, bir hareketi yaşatan, geliştirip güçlendiren, o hareketin siyasal-pratik faaliyetleridir. İçerisinde yer alan insanların irade birliğine dayanan böyle bir faaliyetten yoksun bir hareket, süreç içerisinde insanları birbirine bağlayan bağlar zayıflar, bu da kendisini daha çok düşünce veya ideolojik alanda gösterir. Nitekim, Têkoşin'de de önce siyasal faaliyetsizlik ardından ideolojik ayrılıklar doğmuştur. Bir kısım kadrolar tamamen Têkoşin'in ideolojik-politik hattından kopmuş bu da örgütsel birliği ortadan kaldırmıştır.

Biz, Têkoşina Sosyalist olarak, Têkoşin'in bazı eksikliklerini kısacabelirtmeye çalıştık. Bütün bu eksikliklere ve yanlışlara karşın biz, Têkoşin'in ideolojik-politik hattının -öz olarak- Kürdistan'da bilimsel sosyalizmin hattına en yakın hat olduğunu söylüyoruz. Bundan sonra da görev; bu hattı geliştirip güçlendirmek, Bağımsız, Demokratik, Birleşik ve Sosyalist bir Kürdistan yaratma hedefimize varma aracı olan Kürdistan proletaryasının öncü partisini yaratmak olmalıdır diyoruz.

HAREKET İÇERİSİNDE OLUŞAN İDEOLOJİK AYRILIKLAR.

Ülkedeki mücadele zemininden kopan kadroların bir kısmı doğal olarak yaşadıkları ortamında etkisi ile hareketin ideolojik çizgisinden ayrılıp yeni düşünceler savunmaya başladılar. Bu arkadaşların başında S. Cengiz geliyor. S. Cengiz öyle bir değişim yaşadı ki adeta bugün, geçmişte savunduğu görüşlerin tam tersini savunuyor. Bu görüş ayrılıkları hareketin önder kadroları arasındaki birlikteliğe son vermiş, bu durum da hareketin tasfiyesinde rol oynayan temel etmeni oluşturmuştur. Esas olarak Têkoşin'in ideolojik-politik hattını savunmaya devam eden arkadaşlar ise tasfiye sürecinde etkili olamamışlar ve hareketin korunması doğrultusunda yeterli çaba gösterememişlerdir.

S.C.'in yeni düşünceleri daha öncede belirttiğimiz gibi, Têkoşin'den tümü ile bir kopuşu ifade etmektedir. Ayrılıktan sonra Sosyalist İşçi adlı dergide kendi imzası ile yayınladığı yazılarla geçmişte savunduğu görüşleri, yani Têkoşin'in görüşlerini eleştirmiştir. Bu eleştirilerin merkezinde -ki örgüt içi ayrılığın da temel sorunudur- bağımsız örgütlenme sorunu yatmakta. S.C. söz konusu eleştirilerinde Bağımsız örgütlenmeyi reddetmekte ve bunu savunan bütün Kürt solunu burjuva milliyetçisi olarak nitelendirmektedir.

Hareketimiz, belli aralıklarla yayınladığı Têkoşin dergilerinde Kürdistan devrimine ilişkin temel siyasi görüşlerini açmış ve ilk sayılarında bağımsız örgütlenme üzerine Kürdistan sosyalistleri açısından bugün de bütünüyle geçerli olan objektif ve subjektif faktörler şu şekilde belirlenmişti:

"1. Kürt toplumunun sömürge niteliği. 2. Uluslararası boyutları olan bir sorun oluşu, parçalanmışlık gerçeği.

Bu iki objektif faktör, Kürdistan devriminin Türkiye devrimine göre ayırtedici çizgilerini açıklar. Devrimci adının farklılığı, buna bağlı olarak, hedeflerinde, sınıflar kombinasyonunda (ittifaklar), örgüt, mücadele ve çalışma tarzındaki farklılık(lar)."(1)

"Yaşamakta olan sürecin bir özeliğide, Türk solundaki bütün eğilimler ortak örgütlenmeyi savundukları halde, Kürt solunun bağımsız örgütleniyor olmasıdır. Bunun nedenleri, başlangıçta da vurguladığımız gibi, örgütsel birliğin gerçekleşme koşullarının olmayışıdır. Yani Türk Solu'ndaki subjektif ve pragmatik yaklaşım, egemen olan sosyal şoven teori ve pratik, proletarya partisinin olmayışı vs.dir."(2)

"Bağımsız örgütlenme, Kürt ulusal kurtuluş hareketinin Türkiye işçi sınıfı hareketine göre verili koşulların değerlendirilmesi ışığında getirdiğimiz bir görüştür. Bizim Türk solu karşısındaki konumuza ilişkin bir tesbittir. Ancak biz, Kürdistan düzeyinde de bir başka anlamda bağımsız örgütlenmeyi savunmaktayız: Kürdistan proletaryasının, Kürt toplumundaki çeşitli sınıf ve katmanlardan, her türlü milliyetçi ve oportünist sapmadan, örgüt, ideoloji ve poli-

tik olarak da bağımsızlığı. Bunu savunmadan marksist leninist bir hareket olmanın imkanı yoktur.

Bağımsız örgütlenmemizi gerektiren, işte bu objektif ve subjektif koşulların bütünlüğüdür." (3)

Bu objektif ve subjektif faktörler dün olduğu gibi, bugünde ülkemizde mevcuttur. Ne Kürdistan toplumunun sömürge olma niteliğinde, ne parçalanmışlık gerçeğinde, nede Türk solunun örgütlülük ve Kürt ulusal sorununa bakış açısında bir değişiklik söz konusu olmuştur. "Tas eski tas, hamam eski hamam"dır.

Değişen arkadaşlarımızın bakış açılarıdır. Onlar Enternasyonalizm adı altında, somut şartların inkarı temelinde, subjektif zorlamalarla, Kürdistan ulusal ve toplumsal kurtuluş devrimini koşullar ne olursa olsun, Türkiye devrimine bağlama çabası içerisine girmişlerdir.

Bu tür inkar ve subjektif zorlamanın tarihte benzeri çoktur. Fazla gerilere ve uzaklara, Kautsky'e, Torçky'e ve Rosa Luxemburg'un bu konudaki oportünist düşünce ve tavırlarına gitmeye gerek yok. Hepimizin yaşadığı, Türk Solu'nun 20 yıllık konuya bakışı en açık örnektir. Türk Solu, birlikte örgütlenmenin doğruluğunu kanıtlamak, bağımsız örgütlenmeyi "milliyeçi" ve "ayrılıkçı"dır tezlerini haklı göstermek için aynı gerekçeleri yıllardır ileri sürmekte. Bu görüşün sahipleri, önce, birlikte örgütlenmenin teorisini yapıyorlar, geriye bunu doğruluyacak gerekçeler kalıyor. Mantık bu olunca, Kürdistan ulusal sorununun çözüm önerilerinin de, Kürdistan'ın sömürge niteliği, dört parçalı bir sorun ulusu, proletaryanın ulusal kurtuluş görevlerini yadsınmakta ve sorun tek parçalı, "misak ı milli", yani mevcut devlet sınırları temel alınarak politikalar oluşturulmakta. Adeta enternasyonalist ve sosyalist olmanın biricik teminatı bu örgüt tezini savunmakla eş anlamda ele alınmakta. Anlatmak istediğimiz, birlikte örgütlenmeyi doğrulamaya çalışan bu tezler yeni olmadığı gibi, ilk kez de tartışılmıyor. Yeni olan, S. C.'in bu inkar ve subjektif tezleri tekrar tartışma gündemine getirmesidir. Fakat pek geç kalmışa benziyor. Çünkü, bütün bir 1970-80 dönemi, her iki ülkenin devrimci ve sosyalist güçler arasında sözkonusu görüşler tartışmanın birinci madesini oluşturuyordu. Ve bugün Kürdistan sosyalist hareketinin örgütsel olarak bağımsız bir olgu olması bu tartışmalar sonucudur.

S.C.'de birlikte örgütlenmenin doğruluğunu kanıtlama amacıyla yazdığı yazılarında aynı türden subjektif ve zorlanmış teoriler ileri sürüyor. Bu teorilerde ulusal hareketin geleceği üzerine sepkülasiyonlara giriyor. Şöyleki; önce, İran ve Irak Kürdistan'ındaki ulusal hareketlerin "kapitalizm öncesi ilişkilere" dayandıkları nedeniyle ayakta durabildiklerini ileri sürüyor. Sonra, Türkiye Kürdistan'na dönerek;

"...Ulusal baskının varlığı otomatikmen ulusal bir harekette yol açmaz. Kapitalist gelişme, her yerde ve her zaman ulusal hareketi güçlendirici bir rol oynamaz. Türkiye Kürdistan'ın bu konuda tipik bir örnek oluşturduğu söylenebilir." (4)

Böylece bir taşla iki kuş vuruyor. Bir yandan, Irak ve İran Kürdistan'ındaki ulusal hareketi gerici ilan edip diskafliye ediyor; sonra, Türkiye Kürdistan'ındaki ulusal harekette gerici diyemediğinden olsa gerek, "ulusal baskının varlığı otomatikmen ulusal bir harekete yol açmaz" keşfiyle bu parçadaki ulusal hareketi 'mat' etmekte; ve esas olarak önemini küçümseyen, yok sayan sonuçlara varıyor. Dolayısıyla, Kürdistan işçi sınıfının ulusal kurtuluş görevini önemsizleştirerek, bağımsız örgütlenmenin "milliyetçi", işçi sınıfını "bölen" eskimiş bu melodiyi tekrar çalıyor. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu konuda R. Luxemburg'un ulusal sorunu ekonomist bakış açısından bir hayli ilham almışa benziyor.

Gerçek şu ki bay yazar, Kürdistan burjuva ve küçük-burjuva akımları, ulusal kurtuluş amacıyla faaliyet içindedirler; ve teslim etmek gerekir ki, bugün sosyalistlerden de daha güçlü bir örgütlülüğe ve kitle desteğine sahiptirler. Bu durumu Doğu ve Güney Kürdistanı parçalarında daha berrak olarak görmekteyiz. Bu parçalar da, sizin gibi düşünen ve bu amaçla Komünist partileri kuran, komünistler(!) az değil. Fakat soyuttan değilde somuttan hareket edeceksek bu partilerin bütün örgütsel ve kitlesel varlıkları, (hatta Parti sekreterleri ve MK'nin çoğu kürtlerden oluşmakta) Kürdistan'daki ulusal kurtuluş hareketinin gelişkinliğine dayanmakta. Bu sözde komünistler, Kürdistan devriminin ezen ülke devriminden bu ayırt edici özelliğini göremediklerinden ve buna uygun davranmadıklarından dolayı önderliği burjuva milliyetçi harekete kaptırmışlardır. Bunun da Kürt halkına neye mal olduğu hepimizin bilgisi dahilindedir.

Bu durum da Kürdistan sosyalistlerinin görevi, durup ezen ülkelerin devrimini beklemek yerine, mücadeleyi Kürdistan ulusal ve toplumsal kurtuluş devrimi halkasından kavriyarak perspektiflerini belirlemeleri apaçık ortada.

Kısacası, Kürdistan'ın bütün parçaların da burjuva anlamda bir ulusal hareket vardır. Kaldı ki, son iki yılda, sorunun uluslararası düzeyde tartışmaya başlamasının etkisiyle de, Kuzey Kürdistan'ın da değişik burjuva çevreleri soruna daha çok sahip çıkmaya başladılar. Hatta bu doğrultu da parti kurma girişimlerinin olduğu son derece yaygın bir söylenti. Açıktır ki, işçi sınıfının ulusal kurtuluş görevini inkar ve yok saymak bugünden önderliği burjuvaziye teslim etmektir. Zira, işçi sınıfının ulusal kurtuluş görevi burjuva anlamda bir ulusal hareketin varlığına veya yokluğuna bağlı değildir. Tam tersine; konuyla ilgili Lenin şöyle der:

"Sosyalistler açısından, ulusal baskı ve zulüm mevcut olduğu bir durumda, ulusal kurtuluş görevlerini görmezlikten gelmek kesin olarak yanlıştır." (5)

Görüldüğü gibi, burjuvazi ister ulusal harekette sahip çıksın ister çıkmassın, veya yazarın deyimiyle ulusal bir hareket olsun veya olmasın Lenin, ulusal baskı ve zulüm mevcut olduğu bir durumda işçi sınıfının ulusal kurtuluş görevinin zorunlu olduğundan bahsetmekte.

Ancak, S.C.'in Kürdistan'ı yeniden keşfi bununla bitmiyor. İşte teorilerinden birkaçı daha;

S.C.'e göre bugün dört parçalı bir Kürdistan'dan söz etmek mümkün değil. 'Kürdistan artık 4 ayrı ülke ve ulusdur. Parçalar arası sınırlar Kürt halkının iradesi ve isteği olmadan "zorla çizilmiş bile olsa, ne yazık ki, artık gerçek sınırdırlar, yasal sınırdırlar." Bundan dolayı da, parçalar arasında toprak birliği, toprak birliğinin olmamasından dolayı da iktisadi yaşam birliği yoktur.' S.C. şunları söylüyor: "4 parçanın Kürtleri arasında şimdilik öteki etkenler bir yana 1- toprak birliği yoktur, 2- iktisadi yaşam birliği de yoktur."

Bununla bitmiyor; "öteki etkenler"de var diyor. Bunları ise şöyle sıralıyor:

"Kişisel görüşüm, kültür birliğinin de mevcut olmadığı yönünde."

"Dil konusuna gelince: Ayrı ayrı "parça"lar arasındaki ayrılıklar bir yana, her parça'nın kendisinde bile dil bakımından ciddi farklılıklar bulunduğu yadsınamaz."

Buradan hareketle, Stalin'in ulus tanımına uymadığını belirterek, Kürdistan'ın "dört parça"lı tek bir ulus/ülke" olmadığını idda ediyor.

Özetle, Kürtler arasında bir ulus/ülke olduğunu belirleyen bu faktörler olmayınca ortak ulusal bir hareketten söz edilemez. Yani, Kürdistan ulusal sorununu dört parçalı bir sorun olmayıp, dört ayrı ulusun/ülkenin sorunudur.

Durum bu olunca, Kürdistan proletaryası ve emekçileri birleşik bir Kürdistan için mücadele etmemeli. Daha da ileri gidilerek, Kürdistan proletaryası "bir Kürt devleti için ne savaşıyor, ne de savaşmalıdır." Çünkü Kürdistan proletaryasının böyle bir devlete ihtiyacı yoktur.

O'na göre, Bağımsız Örgütlenme proletaryanın iktidar savaşımını engelleyecek, Onu "coğrafi alana göre bölecek, ulucu önyargıları güçlendirecektir." Böylece, Kürdistan işçi sınıfı, bağımsız bir Kürdistan için savaşmamalı, bu amaçla bağımsız örgütlenmemeli. Özetle fikir budur.

(Alıntılar için bakınız; S.C. Sosyalist İşçi Sayı 34,36)

Yukarda özetlediğimiz teorik tezler aslında S.C.'e ait değildir. Türk Solu aşağı yukarı benzer iddiaları var oluşundan beri ileri sürdü.

KÜRDİSTANI BÖLEN SINIRLAR "YASAL" MIDIR?

Dikkat edilirse S. C. toprak birliğini, devlet sınırlarını esas alarak belirliyor ve tezlerinin çıkış noktasını Kürdistan'ı bölen suni sınırlar oluşturuyor. O'na göre, ayrı devletlerin sınırları içerisinde yaşayan halklar zorunlu olarak ayrı ulus olurlar.

Gerçekten durum böyle olsaydı Stalin, İngilizlerle, Kuzey amerikalıların neden birleşik bir ulus oluşturmadıkları sorusuna; 'çünkü ayrı devletlerin sınırları içinde yaşıyorlar,' cevabını verirdi. Ama hayır, Stalin, bu kolay ve

kolay olduğu kadarda yanlış cevabı vermiyor. Şöyle diyor Stalin; "İngilizler ve Amerikalılar, önceleri aynı toprak üzerinde, İngiltere'de yaşıyor ve bir ulusu meydana getiriyorlardı. Sonraları İngilizlerin bir kısmı, İngiltere'den yeni bir toprağa, Amerika'ya göç ederek bu yeni toprak üzerinde zamanla yeni bir ulus, Kuzey Amerikalılar ulusunu oluşturdu." (6)

Görüldüğü gibi, ne İngiltere devletinden veya Kralığın-
dan ne de Kuzey Amerika Devletinden bahsedilmektedir. Bahs-
edilen birbirinden coğrafi engellerle ayrılmış 2 ayrı kara,
daha doğrusu 2 ayrı ülkedir. Ve tabii birde İngiltere'den
Kuzey Amerika'ya yapılan güçten.

Gelelim Kürdistan'ı bölün sınırlara; Kürdistan 1514 ve
1923'te olmak üzere iki kez bölündü. 1639'da Kasr-ı Şirin'
de İran ve Osmanlı devletleri arasında yapılan anlaşma ile
hukuki olarak bölündü. İki devletin çizdiği bu sınır 1.nci
emperyalist savaşa kadar değişmeden kaldı. Savaşta yenik
düşen Osmanlı devleti Kürdistan'ın güney (Irak) ve güney-
batı (Surye) parçalarını İgiltere ve Fransa'ya kaptırdık
tan sonra, 1923'te Lozan Antlaşmasıyla, Kürdistan ikinci kez
bölünerek dört parçalı bir statüye sokuldu.

S.C. Kürdistan'ı bölün sözkonusu sınırları yasal kabul
ettiği teorisine bu bölünmüşlük süresini temel kanıt ola-
rak göstermekte. Şöyle diyor;

"...Kürdistan'da gerek ilk, gerekse ikinci bölünmenin
hemen öncesinde 'Kürdistan' veya başka adlarla bilinen az
çok merkezi bir Kürt devleti yoktu... Kürtler zaten parça-
lanmış, birleşik olmayan bir yapı içindeydi."

"Türkiye ve Irak Kürdistanı ile İran Kürdistanı 473
yıl, Türkiye Kürdistanı ile Irak Kürdistanı ise en az 64
yıldır toprak bakımından kesin olarak ayrıldırlar."

"Özetle, Türkiye, İran, Irak Kürdistanı arasında toprak
birliği yoktur." (7)

Bu belirlemesine vardıktan sonra, S.C. bu süre zarfında
sözkonusu sınırların "yasal" ve "gerçek" sınırlar olmuş
olduğu sonucuna varıyor.

Merkezi bir devlet yapısı ilk kez kapitalizm ile birlikte ortaya çıktı. Kapitalizm öncesi milliyetlerin bir çoğunda, tıpkı Kürdistan gibi küçük devletçikler ya da yönetimler mevcuttu. İlk kez kapitalist meta üretimi, sözkonusu devletçiklerin çitlerini yıkarak, kelimenin tam anlamıyla merkezi bir devleti yaratı. Bunun en açık örneği 19. yüzyıl ortalarına kadar küçük devletçiklere bölünmüş olan Almanyadır. Dolayısıyla, o tarihte feodal toplumun karanlığında bulunan Kürdistan'ın merkezi bir devlete sahip olmayışı doğal olduğu gibi, bugünün bölünmüşlüğü "yasal" gören teorileri doğrulamaz.

Ayrıca, sosyalistler bir yana, gerçek bir demokrat bile, sömürgecilerin zor yoluyla bir ulusun arasına çizdiği sınırların süresinin uzunluğuna dayanarak "yasal" ve "gerçek" saymaz. Bu sınırları meşru kabul görerek teori ise hiç oluşturmaz. Lenin, Emperyalistlerin ilhak ve işgal savaşları sonucu çizdiği sınırlarla ilgili Polanya Sosyal Demokratlar ile girdiği polemikte, sözkonusu sınırların kabul görülmesini ilhakçılıkla itham eder. Ve, "Biz, sınırlar halkın iradesiyle saptanmalıdır diyoruz." derken bunu kast eder. Peki bay yazar, Kürt ulusunu bölen sınırların hangisi Kürt halkının iradesiyle saptanmıştır; ve Kürt halkı ne zaman bu sınırları yasal olarak kabul etti? Buna bir tek örnek verin yeter. Besbela ki, hiç birisini.

Kürdistanı sömürge eden devletlerin, Kürt halkının ve diğer azınlıkların dilini, kültürünü ve bir bütün olarak ulusal varlıklarını yok sayması ne kadar yasalsa, Kürdistanı bölen sınırlar da o kadar yasaldir. Kaldı ki, Kürdistanla ilgili biraz bilgisi olanlar, (ki, S.C.'nin var) ne ikinci kez bölünmesinden sonra ne de önce Kürt halkının kendisine silah zoruyla dayatılan, bu suni sınırları hiç bir dönem tanımadığını, tanımıyaçağını bilir. Kürt halkı bu sınırları her fırsatta ihlal ederek hem ekonomik, hem de siyasal ve sosyal ilişkilerini sürdürmüştür.

Sömürgeci güçler bu ilişkileri kesmek için sınırı boydan boya mayınla düğedi. Her 300 metreye bir asker ve her 10 km. bir karakol dikti. Amaç sözkonusu ilişkileri koparmak ve ardı arkası kesilmeyen Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin bütün parçalara yayılmasını engellemek, asimilasyonu hızlandırmaktı. Yani, emperyalizmin böl ve yönet

politikası Kürdistana eksiksiz uygulanıyordu. Dünyanın başka bir yerinde bu derece sıkı kontrol edilen başka bir sınır bizim bildiğimiz yoktur.

Bütün bu önlemlere rağmen, parçalar arası ticari, sosyal ve siyasal ilişkiler devam etti. Her yıl sınır boylarında kurşuna dizilen, mayın tarlalarında bir ayağını kaybeden, ve tutuklanan binlerce insan bunun en açık örneğidir. Bariz örneklerden birisi de, 1980 öncesi dönemde Surye'ye kaçak olarak sokulan hayvan sayısı Türkiye'nin bu ülkeye aynı alanda yaptığı ticaret hacminden daha da yüksek olmasıdır. Sözkonusu ilişkiler İran ve Irak Kürdistanı parçaları arasında daha da sıktır.

Siyasi alanda da aynı derecede sık ilişkileri görmek mümkün. Örneğin: Güney Kürdistan ulusal kurtuluş hareketine; Kürdistanın diğer parçalarından gelen binlerce peşmerge destek vermiş ve fiili savaş cephesinde yer almış, almakta. Sınır bölgelerinde ise, binlerce Kürt insanı adeta cephe gerisi görevi görmekte. En açık örneği ise, Barzani'nin binlerce peşmergeyiyle 1946 Mahabat Kürt Cumhuriyeti'nin kuruluşunda ve savunmasında yer alması; Irak'ta monarşinin 1958'de yıkılışıyla birlikte Kürdistan'ın bu parçasındaki KDP'nin etkisi ve bizat girişimiyle, Türkiye ve Suriye Kürdistan'ı parçalarında KDP'lerin oluşması gibi, bir çok başka örnek verilebilir. Bizce, bu örnekler bile S.C.'in iddiasını çözütmeye yeter.

Bütün bu ilişkileri, Kürt halkı ölüm pahasına koruyor. Ve sömürgecilerin de yasal saydığı sınırları tanımlıyor. Bu gerçek bir olgudur, ve kimse için de sır değildir; bilinen ve her gün yaşanan gerçeklerdir.

Kısaca sayın yazar, sömürgecilerin Kürt halkının iradesine karşın çizdiği sınırlar sizin için yasal ve gerçek olabilir ama, Kürt halkı için asla olmadı.

Ayrıca şunu belirtelim ki, komünistler, sömürsüz ve sınıfsız bir toplum için savaş verirken, burjuva düzenin hem ekonomik hem de siyasal egemenliğini meşru gören, onu koruyan bütün yasalarını, kurum ve kuruluşlarını ortadan kaldırma, yerine yenilerini koymakla kapitalist düzenin üstesinden gelebilirler. Onları, yasal ve meşru kabul ederek değil. Çünkü, burjuvazi yasaları kendi egemenliğini

pekiştirmek için yapar. Hele sözkonusu yasalarla, klasik sömürge statüsünde tutulan Kürdistan gibi bir ülkede bu gerçek bin kere doğrudur.

Hem konumuz, hem de Türk sosyalistlerini yakından ilki-
lendirdiği için S.C.'e bir sorumuz olacak; Kıbrıs, 15 yıla
aşkındır Türk devleti tarafından parçalanmış ve bir parça-
sı işgal edilmiş bir ülkedir. Türk sosyalistleri sorunun
çözümüne ilişkin program önerilerinde, bu parçalanmışlığı
meşru ve yasal görerek mi, yoksa işgalin kalkması ve türk
askerinin Ada'dan çekilip, birleşik, bağımsız bir Kıbrıs yö-
nünde önermekle mi? Ulusların "kendi kaderlerini tayin
etme hakkı" ve uluslararası işçi sınıfının sömürüye karşı
enternasyonal birliğini lafta değil gerçekte savunuyorlar-
sa, tek çözüm ikincisidir. Çünkü, UKTH'nin leninst ilkesi
bunu emreder.

Dil Birliğine Gelince.

S.C. diğer konularda olduğu gibi, Kürt dili üzerine de
soyut ve zorlanmış teoriler inşa ediyor. Şöyle diyor:

"Ayrı ayrı "parça"lar arasındaki ayrılıklar bir yana,
her "parça"nın kendisinde bile dil bakımından ciddi fark-
lılıklar bulunduğu yadsınamaz."

Bu iddiasına Irak Kürdistanını örnek vererek, iki bölge-
den oluştuklarını belirttikten sonra devam ediyor;

"Barzanilerin denetimindeki Bahdınan ve Talabanilerin
denetimindeki Soran. İlkinde Kurmançî, ikincisinde ise So-
ranca Konuşulur. Sorancaya tamamen yabancı olduğum için bu
ikisi arasındaki akrabalığı (dikkat akrabalığı T. S.) bil-
miyorum." Hemen arkasından; "...Tarihçi ve dil bilimci,"
olmadığını da özellikle belirtiyor.(8)

Ancak, aynı yazısında ve üç paragraf üstte şunları oku-
yoruz. "Gerçekte, ifade uygunsa üç ayrı Kürt halkı, üç ayrı
Kürdistan vardır." Okuyucu, yukarda peş peşe akatardığımız
alıntıları karşılaştırdığında, birbirini çürütüklerini
görecektir. Çünkü önce, "üç ayrı Kürdistan"ın var olduğu
tespitini okuyuruz. Hemen arkasından, ulus olmanın temel
öğelerinden birini teşkil eden dil birliğinin her parçanın
kendisinde olmadığını okuyuruz. Fakat, yazar konuya yaban-

cıda olsa iradesinin ilahi gücünü(!) kullanarak yine de Sorancıyı Kürt dilinin bir şivesi olmadığını kabul ederek, bir kaç satır önce "üç ayrı" Kürt ulusu tespitini de kaş ve göz arasında işini bitiriyor. Yani, aslında Kürdistan "üç ayrı" ulus olma özeliğini de taşıyor. Demek istediği budur. Subjektivizmin ve tutarsızlığın bu kadarına da ilalah.

Bugüne kadar konu üzerine araştırma yapan tarihçi ve dil bilimcileri, Soranca'nın, Kurmanci'den farklı bir dil olduğunu söylememiştir. Bunu ilk kez S.C.'in Kürtlerin birleşik bir tek ulus olmadıkları soyut teorik tezine kıllık ararken okuyoruz. Bu bir. İkincisi, Irak Kürdistanı diğer parçalara nazaran nispi olarak dil ve kültürünü geliştirme hakkına sahip. Okullarda Kürtçe eğitim yapılmakta. Burada her iki şive arasında var olan farklılıkları ortadan kaldırmakta, dilin merkezileşmesini ve bilurlaşmasını sağlamaktadır. Üçüncüsü ise, Kurmanci, S.C.'in belirttiği gibi sadece Bahdınan bölgesinde konuşulmuyor. Yanı sıra, Surye Kürdistan'ın tümünde, Irak ve İran'ın yarısında konuşulmakta. Bütün bu gerçekler Kürt halkının kendi arasında dil birliği olduğunun bir göstergesidir.

Lenin, aynı topraklar üzerinde yaşayan bir halkın dil birliğini uluslaşmada önemli öğelerden biri olarak belirtir. Çünkü, dil birliği, pazar da ticari ilişkilerin kolayca kurulmasına, ulusal ekonominin ve edebiyatın gelişmesini sağlayan temel araçtır. Dolayısıyla Kürt halkı, bütün baskı ve engellemelere rağmen, kendisini bölen sınırları tanımayıp ticari, sosyal ve siyasal ilişkilerini -hem de ölüm pahasına- sürdürüyorsa dil olarak kolayca ilişki kurabildiklerinin sonucudur. Bunda kültür birliğinin de rolü olmasıyla birlikte asıl faktör dil birliğidir.

Son olarak; madem Soranca ile Kurmanci arasındaki yakınlık konusunda bir bilgiye sahip değilsin ve tümüyle yabancıydın, peki hangi gerekçelere dayanarak parçaların içinde bile dil birliğinin olmadığını iddia ediyorsun ve daha ileri giderek Kürtlerin bir tek ulus oluşturmadıkları tezini bu bilgilere dayandırılıyorsun. Bu da gösteriyor ki

arkadaşın tezleri somuta değil soyuta dayanıyor. Marksistler kendileri için bilinmeyen olgular üzerinde tahmin yürüterek teori inşa etmezler. Bunun adı subjektivizmdir. Hele bir halkın ve işçi sınıfının kurtuluşuna ilişkin temel teorik ve stratejik perspektifler söz konusu ise daha bir dikkatli davranmak zorundadırlar.

Benzer görüşler günümüze kadar Türk Solu tarafından da ileri sürüldü fakat, bu politikalar ne kendilerine ne de Kürdistan ulusal ve toplumsal hareketine bir şeyler kazandırdı. (Daha çok güvensizlik tohumları ekti.) Bundan böyle de kazandırmıyacağı açık. Ancak, Kürt halkının varlığını ve ülkesini inkar edenlere ise çok şey kazandıracağı gibi, bu anlayışa pirim de verilmiş olur. Umut ederiz ki, bu düşünce sahipleri bu gerçeğin bilinciyle bundan böyle perspektiflerini belirlerler.

İKTİSADİ BİRLİK ÜZERİNE.

Yine arkadaş, dört sömürgeci devletin sınırlarından hareketle, Kürdistan'ın parçaları arasında bütünsel bir iç pazarın olmadığını ileri sürüyor. Bu konuda Lenin'e başvurmak yerinde olacaktır. Şöyle diyor Lenin:

"...Doğal olarak şu soru doğar; iç pazar ve dışpazar arasındaki sınır nerededir? Devletin siyasi sınırlarını almak, çok mekanik bir çözüm olacaktır -ve çözüm olacaktır, acaba? Eğer, merkezi Asya iç pazar, İran da dışpazarsa Khiva ve Buhara hangi kategoriye dahil olacaktır? Eğer Sibiryaya iç pazar, Çin de dış pazarsa Monçurya hangi kategoriye dahildir? Bu tip soruların pek önemi yoktur. Önemli olan kapitalizmin, egemenlik alanını sürekli olarak genişletmeden yeni ülkeleri dünya iktisadının girdabına çekmeden var olamayacağı ve gelişemeyeceğidir." (9)

Yine başka bir yerde, "...Meta üretimindeki büyüme, doğal ekonomiye özgü olan küçük iktisadi birimlerin dağılım durumlarını yok eder ve küçük yerel pazarları büyük bir ulusal (sonrada dünya) pazarı halinde birleştirir." (10)

Bu temel gerçekler bilindiğinde ülkemizi; sömürgeci politikaların yürütülmesi amacı ile 4'e ayıran sınırların, bizzat bu sömürgeci devletlerin kapitalist tekeleri ve onların patronları olan emperyalist tekellerce aşılacağını görebiliriz. Sömürgeciler bu sınırların devletleri içinde

yaşayan insanların ekonomik ilişkileri ortadan kaldırmaktan çok Kürdistan'ı paylaşma amacı ile çizmişlerdir.

Zaten parçalar arasında ekonomik ilişkileri yok etmek gerçekte sömürgecilerinde işine gelmez. Çünkü kapitalist tekeller en yakından başlayarak bir dış pazar ararlar. Bu nedenle de bugün dünyada ulus içi iş bölümünden başka ülkeler arası ve hatta küçük yerel birimler arası bir iş bölümü oluşmuştur. Dünya büyük bir ulaşım ağı ile birbirine bağlanmıştır. Bu ulaşım ağı adeta kapitalist sistemin damar sistemi, görevini görmektedir. Çünkü bu ağdan meta dolaşımı gerçekleşmektedir. Bütün bunlardan dolayı sömürgeci devletler arasındaki sınırların Kürdistan'ın parçaları arasındaki iktisadi ilişkileri ortadan kaldırdığını söylemek yanlıştır. Ancak şu söylenebilir; sömürgeci devletler Kürdistan'da kendilerinden bağımsız ve de çıkarlarına hizmet etmeyen iktisadi faaliyetlere izin vermezler. Örneğin; Kürt ticaret burjuvazisininin gerek yasal yollardan gerekse kaçak (1980 Cuntasına kadarki dönemde Kürdistan'ın parçaları arasındaki kaçak ticari ilişkilerin hacmi biliniyor.) yollardan yaptığı ticareti engellemek için sömürgecilerin aldığı askeri ve ekonomik önlemler bu politikanın sonucudur.

Şimdi bu noktada Türkiye, İran, Irak ve Suriye arasındaki ekonomik ilişkilere bakmak yararlı olacaktır. Yararlandığımız kaynaklar elbette özel olarak Kürdistan'ın 4 parçası arasındaki ekonomik ilişkileri yansıtmamakla birlikte, parçaların buldukları devletlerin genel iktisadi faaliyetleri içinde bir payı vardır. Bu payı esas olarak Kürdistan'da üretilen metallerin ihraç ve ithalinden anlayabiliriz.

TC'nin diğer üç Devlet ile olan ihracat ve ithalat, 1988 Ocak-Şubat ayları arasında şu değerdedir.

	ihracat(bin dolar)	ithalat(bin dolar)
TC. İran.....	55 450116 662
TC. Irak.....	281 740278 419
TC. Suriye.....	12 14799

(Kaynak: DİE aylık ekonomik göstergeler yayını.)

TC'nin yaklaşık 50 ülke ile olan ihracatının %19'u, ithalatının ise %18'i bu üç ülke ile yapılmıştır. Ayrıca aynı dönemde en çok ihracat yapılan ülkeler sıralamasında; 1. Federal Almanya, 2. Irak, İran ise 8. sırada yer almaktadır. İthalat sıralamasında ise, yine F. Almanya birinci, Irak

ikinci sırada, İran ise ABD ve İtalya'dan sonra beşinci sırada yer almaktadır.

Kürdistan'ın bu ihracat ve ithalat içerisindeki durumunu anlamak için 2 örnek metaya bakmamız yerinde olacaktır.

TC'nin ithalatının en önemli maddesi, h am petroldür. Ham petrol ise büyük oranda İran ve Irak'tan ithal edilmektedir. Bu TC'nin toplam ithalatının %22'sini kapsamaktadır. Daha çok tankerlerle taşınan petrol hemen hemen tamamen Kürdistan parçaları arasında yer değiştirmektedir. Kuzey Kürdistan'da diğer parçalardan gelen petrolün toplanma merkezi Batman rafinerisidir. Ayrıca taşımayı da Kürdistan'daki nakliyet şirketleri tarafından yapılmaktadır.

TC'nin ihracatında %2'lik bir paya sahip olan canlı hayvan ihracatı Kürdistanın durumunu yansıtmaktadır. Çünkü TC'nin canlı hayvan daha çok buradan Ortadoğu'ya ihraç edilmektedir. Yine bilindiği gibi TC'nin Ortadoğu'ya ihracatının da en önemli payı, tarım ve tarıma dayalı ürünler almaktadır. Bu ürünlerin TC'nin ihracatındaki payı %25'tir.

Bunların yanı sıra, TC'nin Kuzey Kürdistan üzerinden, Suriye ile 9 karayolu, 1 demiryolu, Irak'la; 1 karayolu, 1 demiryolu, İran'la 4 karayolu, 1 demiryolu bağlantısı vardır. Görüldüğü gibi, kaçak yapılan ticari alışverişi bir yana bırakırsak bile bölgede canlı bir ticari faaliyet vardır.

KÖRDİSTAN ULUSAL VE TOPLUMSAL KURTULUŞ HAREKETİ EZEN ÜLKELERİN DEVRİMİNE BAĞLI DEĞİL, BAĞIMSIZ GELİŞMEKTE.

S.C.'in bir başka iddiasıda; Kürdistan ulusal ve toplumsal kurtuluş hareketinin ezen ülkelerin devrimine bağlı olarak geliştiği, alçalıp yükseldiği şeklindedir. Bu iddia, onun ortak örgütlenmeyi savunmada dayandığı temellerden birisini oluşturur. Bunu açıklamaya çalışırken şöyle diyor:

"...Kürt hareketinin 1961 sonrasındaki yükselişi 1958 Irak devrimini izledi." "İran Kürdistanı'ndaki kabarış 1979 İran devrimi ile birlikte gündeme geldi." "Türkiye Kürdistan'ndaki ulusal canlanma, 1961 darbesini izleyen dönemde ve Türkiye genelindeki devrimci yükselişin etkisi ile oluştu..... Açıktır ki, özellikle 1950-60 sonrasında, yani kapitalizmin Kürt toplulukların yaşamına nüfuz ettiği, uluslaşma süreci ve ulusal hareketin geliştiği dönemde, Kürt

hareketinin şekillenmesi de İran, Irak ve Türkiye sınırları içinde ayrı ayrı ve bu devletlerin her birindeki genel koşulların belirleyici etkisi altında oluşmuştur." diye de ekliyor. Kürdistan'da burjuva anlamda ulusal hareketi de bu tarihi (1950-60) momentlerle başlatıyor. Ona göre daha önceki hareketler ulusal hareketler değil, dinci veya bölgesel direnişlerdir. (11)

Aynı S.C, kapitalizmin Kürdistan'a girişiyle ilgili R. Azadi ile girdiği polemikte, Têkoşin 5'te "kesin bir tarih vermek gerekirse 1927-30" diye belirtiyordu. Öyle görülüyor ki, yazar Têkoşin'in eski perspektiflerini yanlış görmeye kalmıyor, bazı tarihi gerçekleri de inkar ediyor.

Aynı tutarsızlığı kapitalizmin Kürdistan'da hakim üretim biçimi haline gelmesi konusunda da görmekteyiz. Önce, 1930' larda Kürdistan'a kapitalizmin girdiğini, ve 1980'lere kadar hakim olmadığı tespitini yapıyordu. Şimdi, kapitalizmin girişini 1950-60'tan başlatıyor ve 1986'da, yani 30 yıl gibi kısa bir sürede kapitalizmin Kürdistan'da hakim hale geldiğini kabul ediyor. Östelik, hiç bir araştırma yapmaya gerek duymadan. Doğrusu, Rızgari'nin Têkoşin'e, konuya ilişkin eleştirisinin de, "Öyle uzun uzun burjuva istatistiklerine dalmaya gerek yoktur arkadaşlar, şöyle bir etrafınıza bakınız yeter... maddi hayat bütün çıplaklığı ile ortada..." biçimindeki nasihatını S.C. geçte olsa doğruluğunu görüyor, ve etrafına şöyle bir bakıp (hem de Avrupa'dan) Kürdistan'da kapitalizmin hakim üretim biçimi olduğunu görüyor.

Tekrar konumuza dönersek; Kürdistan ulusal ve toplumsal kurtuluş hareketi bölgedeki gelişmelerden etkilendiği gibi, ezen ülkelerin devrimci hareketinden de etkilenmekte. Bundan doğal bir şey olamaz. Örneğin; 1968'de Avrupa'da patlak veren işçi ve öğrenci hareketinin Türkiye üzerinde çok güçlü bir etkisi olmuştu. İran devriminin dinci etkisinde yine, Türkiye ve Kürdistan üzerinde etkide bulunmuştur. Hatta, bugün Türkiye ve Kürdistan'da bir Humeynici dinci akımdan bahsetmek mümkün. Aynı zamanda Güney Kürdistan'da, 1960'ta başlayıp -71'de kazanılan otonomi hakları, genelde bütün parçaları, özelde ise Kuzey Kürdistan'ı derinden etkilemiş, hatta bu parçada KDP'lerin kurulmasında belirleyici olmuştur. Kısaca bölgede gelişen olumlu ve olumsuz hareketler bölgedeki bütün ülkeleri etkisi altına almaktadır. Tersine bir durum toplum içi ve toplumlar arası diyalektik bağın yasasına

aykırı olurdu. Çünkü emperyalizm çağındaki Kapitalist düzen ekonomik ve siyasi olarak dünyayı öyle birbirine bağlamış ki, herhangi bir ülkedeki gelişme bütün dünyayı etkiliyor.

Fakat Kürt toplumu sömürgeci devletlerle çelişki ve çatışmasın da daha çok ezen ülkelerin devrimci hareketinden bağımsız bir tavır koymakta. Bu gerçeğin örnekleri, 20. yüzyılın başından sonra gelişen, Kuzey Kürdistan'da Şeyh Sait, Dersim ve Ağrı; Doğu Kürdistan'ın'da Sımko ve Mahabat Kürt Cumhuriyeti; Güney Kürdistan'da Mahmut Berzanci, ulusal hareketleridir. Buna karşın, İran, Irak, Suriye ve Türkiye komünistlerinin bu hareketlere karşı takındıkları tavır ve genel olarak ulusal soruna bakış perspektifleri ibret vericidir. O dönemde bu sözde komünistler kendi burjuvalarının yanında yerlerini almışlardır. Umut ederiz tarihte benzerine az rastlanılan bu tavır ilerisi açısından öğretici olur.

Fakat yazar buna da bir çare buluyor. Öna göre, yukarda aktardığımız hareketler ulusal hareketler değil, dinci ve aşiretçi çıkarların neden olduğu bölgesel direnişlerdir. Bu iddiasını kanıtlamak için de kendi görüşlerine gerekçe bulabildiği Şeyh Sait ve Dersim hareketlerini seçiyor. Koçgiri, Ağrı, Sımko, Mahabat ve Mahmut Berzenci vs. hareketleri aynı kefeye koyarak deyinme gereğini duymuyor.

"İsyanın başlıca nedeni, din adamları tabakasının kitleler üzerindeki geleneksel otoritesinin tehdit altına girme-si, bu zümrenin otorite ve sömürüsünü meşru kılan dini ideoloji ve kurumların yara almasıdır." (12)

Yukardaki satırlardan da görüleceği gibi, yazar her iki hareketin ulusal yönünün içini boşaltıp tümüyle Şeyh Sait ve Sait Rıza'nın dinci ve kişisel otoritelerinin yönünü ön plana çıkartarak, diğer bütün ulusal hareketleri de dinci ve aşiretçi olarak niteliyor.

Şeyh Sait hareketinde dini sloganlar kullanılmıştır. Ancak dini öğeler, hareketin amaçında ikinci derecede kalmıştır. Hem Dersim hem de Şeyh Sait ulusal hareketin önderlerini idama mahkûm eden Türk istiklal mahkemeleri, bu konuda hiç bir kuşkuya yer bırakmadan kararını şöyle açıklıyordu: "Aranızda bazıları hükümetin idare yolsuzluklarını isyan bahanesi yaptılar, diğerleri hilafetin müdafasını sebep olarak gösterdiler; fakat hepiniz bir noktada birleştiniz; Bağımsız bir Kürdistan yaratmak."

Yakın döneme kadar bu hareketlerin içinde dini unsurla-

rın varlığını gerekçe gösterip gerici, dinci olarak suçlayan Türk Solu, hareketin yukarıya aldığımız asıl amaçını görmezlikten gelmiştir.

Ayrıca, bu hareketler'de yer alanlar Kürdistan ulusal örgütlerle sıkı bir ilişki içindeler. Kürt istiklâl Cemiyeti bunlardan biridir. Bu örgütün bir çok öyesi hareket içinde birfiil yer almıştır.

1960'tan sonraya dönersek; Bu dönemde Kürdistan ulusal ve toplumsal kurtuluş hareketi ile ezen ülkelerin devrimci hareketlerinde bazı dönemler çakışma söz konusu olmuştur. S.C.'in yukarıda verdiği tarihi dönemler de bu çakışmayı teşkil eder. Fakat bu çakışma çok kısa sürmüştür. Ancak, bu dönemden sonra baktığımız da Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi genellikle bağımsız bir rota izlemekte. Ve ezen ülkelerin devrimci hareketlerinin yenilgilerine, dönem dönem kendi burjuva devletiyle girdikleri ittifaklarının tersine bir tavır koyuyor. Irak KP'si -60'tan bu yana, bir kaç kez Baas rejimi ile anlaşıp mücadeleyi bırakmasına rağmen, bu parçadaki Kürdistan ulusal güçleri mücadeleyi durdurmadılar 1975 yenilgisinden bir yıl sonra hareket yeniden yükselmiş ve daha da kitlesleşmiştir. Yine İran'da Tudeh ve aynı sosyal şoven çizgide olan bir çok güç, Hümeyniyi desteklerken, İran Kürdistanı parçasında ulusal hareket devam etmiş ve hatta birçok İranlı grubun kurtarılmış bölgelerinde üstlenmelerine olanak sağlamıştır. Bu durum hala devam ediyor. Yine, Türkiye Kürdistanı'nda 1974'le birlikte Kürdistan sosyalist ve ulusal hareketi Türk Soluna rağmen bağımsız örgütlenmeye başlamıştır. Bütün bunlar, Kürdistan ulusal ve toplumsal hareketinin ezen ülkelerin devrimci hareketinden daha önde, bağımsız ve ayrı bir rota izlediğini açık olarak göstermektedir.

İlave edelim ki, bu hareketlerin başarıya ulaşmamasının özel nedenleri; ezen ülkelerin devrimci hareketi ile birlikte örgütlenmediğine bağlı değil, daha çok önderliğin burjuva/feodal karakterinden, bağlı olarak, reformist strateji taktik ve ittifak anlayışlarından; ve ezen ülkelerin devrimci muhalefetin oportünist tutum ve anlayışlarından kaynaklanmaktadır.

Kısaca, S.C.'in belirttiği tarihi dönemler, (1950-60) ulusal hareketin başlangıç tarihi olmadığı gibi, ulusal hareketin gelişim sürecinin esas dönemlerini ve de esas niteliği-

ni göstermez. Aynı zamanda, hem -60 öncesi hem de sonrası hareketler genel olarak ezen ülkelerin devrimci hareketinden bağımsız gelişmekte.

Son olarak S.C, Kürdistan'ı 4 ayrı ülke ve ulusa böldükten, böylece de K. Kürdistan'ı iyice yalnız bırakıp önemsizleştirdikten sonra, son bir atakla işi iyice önemsizleştirmek amacı ile bu kez K. Kürdistan'ı da 2'ye ayırıyor. Bunu da Zaza-Kürt ayrımı ile gerçekleştirmeye çalışıyor. Arkadaş sanki, çok önemli bir buluş yapmışçasına bu meseleye sarılıyor; ve sadece birtakım bilim adamlarının görüşüne dayanarak Zazaların Kürt olmadığını ileri sürüyor. Bilindiği gibi; bu konuda çeşitli bilim Adamları'nın değişik sonuçlara ulaşan çalışmaları vardır. Ama bu gün egemen olan görüş Zazaların Kürt olduğu görüşüdür. Biz Kürdistanlı sosyalistler, bu sorunun araştırılmasına ve tartışılmasına karşı değiliz. Tam tersine sosyalistler bu konuda herkesten daha açık ve duyarlı olmak zorundadırlar. Yalnız, bu noktada Zazaların Kürt olmadığını iddia eden arkadaşlara sormak lazım, acaba, 50-60 yıl önce bağımsız bir Kürdistan için ölen, ölürlen de yaşasın Kürdistan diye haykıran, Seyit Rıza ve Şeyh Sait kendi duygu ve düşüncelerini değil de başkalarının duygu ve düşüncelerini mi yansıtıyorlardı? Yoksa onların beyni bazı çevrelerce yıkanmış mıydı? Bizim bildiğimiz tarih gerçekleri tespit eder yoksa, gerçekleri çarpıtmakla tarih yazılmaz. Ve hiçbir tarihte, Seyit Rıza'nın, Şeyh Sait'in Zaza Kürtlerden oldukları gerçeğini değiştirmez.

Toparlarsak, Kürdistanı bölen suni sınırlar meşru ve yasal değildir. Kürt halkı bu sınırları tanımıyor. Dolayısıyla, Kürdistan iktisadi, toprak, dil ve kültür birliği olan, dört parçalı bir tek ulus ve ülkedir.

Böylece, Kürdistan ulusal sorununa marksist bakış, 4 parçalı nesnel durumun öne çıkardığı Kürdistan'ın birliği sorunudur. Bu nedenle, UKTH'nın Kürdistan'da tam anlamı ile uygulanması, ancak bütün parçaların birleşik bir tek ülke durumunda mümkündür.

Kaldi ki, birlikte örgütlenme tezinin doğruluğunu kanıtlamak için Kürdistan'ın dört ayrı ulus veya tek bir ulus olup olmadığı gerekçe olamaz. Çünkü, işçi sınıfının birlikte örgütlenmesini Lenin, ulusların içinde bulunduğu hukuki

durumuyla açıklamaz. Lenin'in temel aldığı bir tek ilke vardır; ulusalar arası işçi sınıfının burjuva düzenine karşı ortak savaşımı. Bu savaş, birlikte aynı örgüt içinde de verilebilir, ayrı ayrı örgütlenmeler içinde de. Burada belirleyici olan niyetler değil, birlikte olma şartlarının var olup olmadığıdır. Örneğin, Polanya komünistleri RSDIP ile ulusal sorunun çözümü konusunda programda anlaşmadıklarından dolayı bağımsız örgütlenmişlerdir. Ne Rus komünistleri ne de başka bir komünist Polanya komünistlerini bu nedenle "milliyetçi" ya da "proletaryayı milliyetlere yahut coğrafi alana göre bölecek," türünden saçma bir iddia da bulunmamıştır. Lenin, "bütün öteki şartlar mevcutsa, ezilen ulusların işçileri birlikte aynı devlet içinde olacaklardır" derken örgütsel birliğin her koşul ve şarta mümkün olamayacağını belirtmek istemektedir.

Kürdistan sosyalistleri açısından Lenin'in yukarıda sözü ettiği öteki şartlar şunlardır; 1. her iki ülkenin işçi sınıfı partilerinin, ideolojik-politik birliği; 2. Türkiye ve K. Kürdistan devrimlerinin çakışması. Bu her iki koşul olgunlaştığı takdirde, Kürdistan sosyalistleri örgütsel birlikten yana tavır koyacaklardır.

Bugün ise, her iki ülkede işçi sınıfının siyasal partisi yok. Bu durumu S.C. de kabul etmekte. Türkiye'de bu olmayınca, muhtemelen olaçak bir devrimin niteliği tartışma götürür. Kürdistan'da ise, Kürt toplumunun sömürge ve dört Parçalı bir sorun olması devrimin kitlesel zeminini genişletmekte, ve Türkiye devriminden daha önde olmasını sağlamakta. Buna bağlı olarak, ulusal kurtuluş burjuva ve küçük burjuva milliyetçi akımların öncülüğünde gerçekleşebilir. Ancak, bu durumda bile Kürdistan sosyalistlerinin görevi, bir yandan ulusal kurtuluşa en kararlı bir biçimde katılmak, diğer yandan, Kürdistan işçi sınıfının (her türlü burjuva akımlardan bağımsız) sınıf partisini hızla yaratmak olmalıdır. Bunu başarabildiğimiz oranda burjuva milliyetçi önderliği kırabilecek, yerine proletaryanın önderliğini sağlayabilecek ve Kürdistan ulusal ve toplumsal kurtuluş devriminin, genelde dünya, özelde Türkiye işçi sınıfı ile mücadele birliğini, dahası uluslararası proletaryanın enternasyonalist görevlerini Kürdistan cepesinde yerine getirmiş olacağız.

İŞÇİ SINIFININ ULUSAL KURTULUŞ GÖREVİ ÜZERİNE.

S.C. ulusal bağımsızlık ve ulusal sorunun çözüm görevini tümüyle burjuvaziye yükliyerek,proletaryanın; ulusal kurtuluş için savaşımını "milliyetçi" ve burjuva adına savaşım olarak görüyor. Çünkü ona göre proletaryanın ulusal kurtuluş diye bir görevi olamaz. Bu nedenle "işçi sınıfı, böyle bir devlet (Kürt devleti) için ne savaşıyor ne de savaşmalıdır. Kürt Proletaryasının ne marşa ne de sınıra ihtiyacı var" diyor. Yaklaşık bir yıl sonra Kürt halkı için "Sığınma hakkı" yetmez Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı" diye yazıyordu. UKTH'nin leninizm de bir tek anlamı vardır, o da bağımlı ve sömürge ülkelerin ayrılıp, Bağımsız devletlerini kurmasıdır. Öyle ise, Kürdistan işçi sınıfının devlet diye, yani Kürt devleti diye bir sorunu vardır. Ayrıca, unutmamak gerekir ki, bütün sınıf savaşımının sorunu,iktidar, başka bir deyişle devlet sorunudur.

Konuyla ilgili sözü Lenin'e bırakalım. Bağımsızlık sorunu ile ilgili Rosa Luxemburg'la girdiği polemikte Lenin şöyle der.

"1. "Fraki"nin* görüşü, ...Bunlar, Enternasyonalın kendi programına, Polanya'nın bağımsızlığı talebini koymasını istediler. Öneri kabul edilmedi..."

"2.Rosa Luxemburg'un görüşü, yani Polanyalı sosyalistlerin, Polanya'nın bağımsızlığını istememeleri gerektiği görüşü. Bu görüş, ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkının tanıdığı yolunda resmi beyana tamamen aykırıydı. Bu görüşte Enternasyonal tarafından aynı şekilde reddedildi."

"3. Kautsky tarafından,Rosa Luxemburg ile polemigi sırasında, onun metaryalizminin aşırı ölçüde "tek yanlı" olduğunu tanıtladığı zaman en kapsamlı biçimde açıkladığı görüş

Bu görüşe göre, Enternasyonal şu anda Polanya'nın bağımsızlığını programına bir madde olarak koyamaz; ama Kautsky, Polanyalı sosyalistlerin böyle bir taleple ileri çıkmaya tam hakları olduğunu belirtmiştir. Sosyalistler açısından,

* "Fraki"; Küçük burjuva bir parti olan Polanya Sosyalist Parti'nin sağ kanadını temsil eden kesime verilen addır.

ulusal baskı ve zulüm mevcut olduğu bir durumda,ulusal kurtuluş görevlerini görmezlikten gelmek kesin olarak yanlış-tır.

Enternasyonalın kararı,bu görüşün en öz, en temel unsurlarını içermektedir: bir yandan bütün ulusların kendi kaderlerini tayin etmede tam haklarının doğrudan doğruya,şüpheye meydan vermeyecek biçimde tanınması; öte yandan aynı kesinlikle işçilere sınıf savaşımalarında uluslararası birlik için çağrı.

Biz,bu kararın kesin olarak doğru olduğu,..(ve)...ulusal sorunda, proletaryanın sınıf siyasetine tek doğru yönelimi sağladığı inancındayız."(13)

Görüldüğü gibi, Lenin sosyalistlerin hem bağımsızlık talebiyle ileri çıkabileceklerini, hem de ulusal baskının mevcut olduğu bir durumda, ulusal kurtuluş görevlerinin var olduğunu açık bir dile belirtmekte. Ulusal kurtuluş ve ulusal bağımsızlık kelimelerin literatürdeki anlamı bir bütün olarak ulusun bir devlet biçiminde yeniden örgütlenmesidir. Bundan başka bir anlamı yoktur. Bu durumda, Kürdistan proletaryasının bir Kürt devleti biçiminde örgütlenmesini yok saymak, proletaryanın perspektiflerini bulandırmaktır.

Leninizm de ilke, "ulusların kendi kaderinin tayin haklarını" kesin tanınması; "aynı kesinlikle işçilere sınıf savaşımalarında uluslararası birlik için çağrı." S.C. ise işçi sınıfının ulusal kurtuluş görevini ret ediyor, ve işçi sınıfının böyle bir görevi olamaz diyor. Ulusların kendi kaderinin tayin hakkını, proletaryanın kaderini tayin etme hakkı olarak anlıyor. Çünkü ona göre; "işçi sınıfı ya burjuvazi tarafından ulusal hareket içine sürüklenir, ya da bu hareketi desteklemez." Burada anlatılmak istenen; işçi sınıfı ulusal sorunla, başka bir deyişle ulusal kurtuluşla ilgilenmez.

Peki, ulusların kendi kaderinin tayin hakkının anlamı nedir? Bizim bildiğimiz, leninizm de bir tek anlamı var; Ezilen ulusun ayrılıp bağımsız siyasal devletini kurmasıdır. Bu ilke, işçi sınıfının uğruna savaşması gereken bir ilkedir. Öyleyse, Kürdistan işçi sınıfı, bir Kürt devleti için "savaşmamalıdır" demek ve onun ulusal kurtuluş görevini yok saymak, leninizmi karikatüze etmektir.

Özetle şunu söyleyebiliriz; Kürdistan'da ulusal kurtuluş ile toplumsal kurtuluş iç içe geçmiştir. Kürt toplumunun bu nesnel özeliği kavranmadan, Kürdistan devrimini gerçekleştirecek olan doğru teorik ve pratik perspektiflere sahip olamayız.

Açıktır ki, yazar UKTH ilkesini sırf Lenin'le çelişmesin diye savunuyor; pratik uygulamaya gelince, bunun için savaşı ret ediyor. 'Kürdistan işçi sınıfının bir tek görevi vardır; o da sosyalist devrimdir' diyerek, ulusal demokratik devrimin üzerinden atlıyor.

Kürdistan işçi sınıfının mücadelesi elbete herhangi ulusal bir devlet için savaş değildir. Nihayi hedefi sosyalist bir devlet ve toplumdur.

Ancak bu nihayi hedefine varması için, işçi sınıfının önünde; Kürdistanın sömürge olmasından dolayı ulusal kurtuluş, feodalizmin güçlü olması nedeni ile Toprak, dört parçalılıktan dolayı Birleşme ve ulusal azınlıkların haklarını güvenceye alınmasını zorunlu kılan demokrasi sorunları vardır. Bütün bu sorunlar Ulusal Demokratik Devrimle çözülür. Belirtilen sorunların üzerinden, başka bir deyişle UDD üzerinden atlamak proletaryaya kimilerinin düşündüğü gibi, yarar değil zarar getirir. Çünkü; somut koşulların zorunlu kıldığı devrimin ayrıtıcı özelliklerini tespit etmeden, buna uygun örgütler, ittifaklar, mücadele biçimleri ve araçlarını geliştirmeyen anlayışlar pratik olarak yenilgiye mahkûmdırlar. Hele hele Kürdistan gibi bir ülkede böylelelerinin ömrü fazla uzun olmaz.

Konuyla ilgili yine Lenin'e baş vurmakta yarar var. "Doğu Avrupa'da ve Asya'da belirleme başlıyan burjuva demokratik devrimler döneminde, ulusal hareketlerin uyanması ve yoğunlaşması döneminde, bağımsız proleter partilerinin kurulması döneminde, bu partilerin ulusal sorun konusundaki görevleri iki yönlü olmalıdır: birincisi, bütün ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkını tanımak, çünkü burjuva demokratik devrim henüz gerçekleşmemiştir, çünkü işçi sınıfı demokrasisi tutarlı olarak, ciddiyetle ve içtenlikle (liberal Kokuşkin tarzında değil) ulusların eşit hakları için savaşıyor, ve ikincisi, belirli bir devlet içinde, tarihinin geçirdiği bütün değişmeler boyunca, burjuvazinin birey olarak devletlerin sınırlarında meydana getirdiği değişiklik-

ler ne olursa olsun, bütün ulusların proleterlerinin sınıf savaşımında en sıkı ve bölünmez ittifakı gerçekleştirmek için savaşım verir." (14)

Yukarda söylenmek istenen, burjuva demokratik devrimini tamamlamamış ülkelerde işçi sınıfı partilerinin görevlerinin ne olması gerektiğidir. Dolayısıyla, Kürdistan işçi sınıfının yakın hedefinde sosyalist devrim değil ulusal demokratik devrim vardır.

Ayrıca, Kürt sosyalistlerinin görevi sadece, Türk sömürgeci burjuvazisine karşı savaş değil, Kürt burjuvazisine karşı da savaştır. Biz bu nedenle, Kürdistan proletaryasının bağımsız bir örgüt olarak var olmasını sadece, ezen ülke solundan bağımsız değil, aynı zaman'da Kürt burjuva ve küçük-burjuva akımlarından da bağımsızlığını kesin kes zorunlu görüyoruz. Bu sağlanmadan burjuva milliyetçi güçlerin önderliği kırılmaz.

"Ezilen uluslar arasında, proletaryanın bağımsız bir parti biçiminde ayrı olarak örgütlenmesi, bazen o ulusun milliyetçiliğine karşı öyle sert bir savaşıma neden olmaktadır ki, perspektifler bozulmakta ve ezen ulusun milliyetçiliği unutulmaktadır." (15) derken, Lenin ezilen ülkedeki milliyetçiliğin pan zehiri olarak bağımsız işçi sınıfı örgütünün yaratılmasının önemine işaret etmekteydi.

Son olarak, kiminle birlik sorusuna açıklık getirmek gerek.

Yukarda da vurguladığımız gibi, Türkiye de proletarya partisinden yoksun. Ancak, kendisine bu sıfatı yakıştıran ve sınıfın tek temsilcisi olduğunu iddia eden güçler ise mevcut. Bunlar hem de birden çoktur. Başka bir deyişle, Kürdistan sosyalist hareketinin önünde örgütsel birlik yapacak örgütler bir değil, birçoktur. Durum böyle olunca, birlikte örgütlenme iki ülkenin komünist partilerinin eşit koşullarda birlikteliği yerine, eski yol arkadaşlarımızın yaptığı gibi, tek tek kişilerin ve grupların birliği olacaktır. Burada, marksizm-leninizmin verili koşullardan hareket etme ilkesinin tersine bir tercih sorunu olmaktan öteye gitmeyecektir.

Dolayısıyla, Kürdistan sosyalistlerinin asıl görevi, mücadeleyi Kürdistan ulusal ve toplumsal kurtuluş halkasından kavrayarak, günümüzün verili koşullarından hareketle, Kürdistan proletaryasını komünist bir örgütte kavuşturmaktır.

Kürdistan sosyalistleri ancak böyle bir perspektifle ülkemizdeki burjuva ve küçük-burjuva önderliği kırabilir ve Türkiye proletaryası ile merkezi bir örgütlenmede dahil, burjuvaziye karşı birlikte savaşın zeminini hazırlamış olacağız.

Konuya ilişkin Engels; "Deneyim her yerde şunu kanıtlamıştır: işçileri eski partilerin (bütün burjuva partilerin T. Sosyalist) bu egemenliğinden kurtarmanın en iyi aracı, her ülkede kendine göre politikası bulunan bir proleter partinin kurulmasıdır. Bu politikanın öteki partilerin politikasından açıkça ayrılması gerekir, çünkü işçi sınıfı kurtuluşunun koşullarını dile getirmek zorundadır. Bu politikanın ayrıntıları, her ülkenin özel koşullarına göre değişebilir;..." (16)

Engelsin de belirttiği gibi, görevimiz; Kürdistan'daki burjuva milliyetçi örgütlerin etkisinden işçi sınıfını kurtarmak için; Kürdistan proletaryasının bağımsız örgütlenmesini olmazsa olmaz koşulluyla savunmaktan geçer. Çünkü Kürdistan da halk ile sömürgeciler arasındaki çelişkiler keskinleşmekte; çünkü Kürdistan Ortadoğu'da önemli bir devrimci odak olmaya adaydır. Bu devrimci potansiyeli eğer, proletarya partisinin önderliğinde harekette geçirebilirsek, hem Ortadoğu, hem de dünya proletaryasının çıkarına ve onun hareketine muazzam bir katkı sağlamış olacağız.

Bağımsız örgütlenmenin, koşulları ne olursa olsun mutlaklaştırılmadığını söylüyoruz; tersine, proletarya sosyalistleri ajitasyon da, propaganda da ve siyasal çalışmalarında işçi sınıfının enternasyonalist birliğini savunacaklardır. Bu enternasyonal görevlerden biri de Türkiye işçi sınıfıyla örgütsel birlik dahil bütün ittifak biçimlerini savunmak olduğunun bilincindeyiz. Koşullar birlikte olmamızı gerektirdiğinden bunda tereddüt etmiyeceğiz.

KÜRDİSTAN PROLETARYASININ BAĞIMSIZ ÖZ ÖRGÜTÜNÜ YARATMAK İÇİN İLERİ !

YAŞASIN BAĞIMSIZ, DEMOKRATİK, BİRLEŞİK VE SOSYALİST KÜRDİSTAN !

YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ !

Haziran 1989

TEKOŞINA SOSYALİST

- (1) Têkoşin Sayı 2 S: 55.
- (2) Têkoşin, Sayı 1, S: 28.
- (3) Têkoşin, Sayı 2, S: 5.
- (4) bakınız S. Cengiz. Sosyalist İşçi Sayı 36.
- (5) Lenin UKTH S: 97
- (6) J. Stalin Ulusal Sorun ve Sömürgeler Sorunu S: 13.
- (7) Bakınız Sosyalist İşçi Sayı 36 S. Cengiz.
- (8) Bakınız age.
- (9) Lenin Rusya'da Kapitalizmin gelişmesi S: 514.
- (10) Lenin age. S: 517.
- (11) Bakınız S. Cengiz Sosyalist İşçi S: 36.
- (12) Bakınız age Sayı 38.
- (13) Lenin UKTH S: 97-98.
- (14) Lenin age. S: 99.
- (15) Lenin age. S: 120.
- (16) Marx, Engels, Lenin İşçi Sınıfı Partisi Üzerine. S:78

SÖMÜRGEÇİ TC ORDUSUNUN KATLIAMLARINI DURDURMAK İÇİN BİRLEŞELİM VE SAVAŞALIM

Son üç aydır sömürgeci TC devleti Kürdistan'da yeni katliamlar düzenliyor. Özellikle Hakari, Sirt, Van ve Martın bölgelerini kapsıyan askeri operasyonlar sömürgeci generallerin, "değil insan ot bile bırakmıyacağız" biçimindeki açıklamaları harfi harfine yerine getiriliyor. Hava indirme tugayı, özel komando birlikleri, Kontgerila, Jandarma ve Polis timleri bölgede tam bir terör estiriyor. Köyler zorla boşaltılıyor, ormanlar yakılıyor, hayvanlar telef ediliyor. Buna karşı direnen ve devletle işbirliğini reddeden köylüler sistemli bir biçimde işkenceye tabi tutuluyor.

TC'nin Kürdistan'daki bütün kurum ve kuruluşları tam tezat faaliyet içindeler. Her kurum bir işkence ve sorgu merkezi haline getirilmiş. Savcısı, Valisi, burjuva basını sömürgeci ordunun yaptığı işkence ve katliamları desteklemede üzerlerine düşeni eksiksiz yerine getiriyorlar. Okullar, Sağlık ocakları halka "eğitim" ve "sağlık" değil, zulüm götürüyor. Ülkemizde her türlü işkence metodları artık günlük yaşamın bir parçası haline getirilmiş durumda.

Bütün bu baskı ve teröre karşı halk direnince, TC bu kez, açık katliam ve sürgünlere girişiyor. Davarını güden çoban, şehire alışveriş için giden yolcu, tarlasına giden köylü sömürgeci askerler tarafından alınıp sorgusuz-sualsiz kurşuna diziliyor; ve "teröristler çatışmada öldürüldü" açık-

laması yapılıyor. Son iki ayın içinde 30'a yakın kişi kurşuna dizilip, aynı türden açıklamalar yapılarak, sömürgeci faşist ordunun katliamları dünya ve Türkiye ilerici kamuoyundan gizlenmeye çalışılmıştır. Burjuva basını, "caniler delik deşik" manşetleriyle bu politikanın bizzat savunucuları oldular. Bu katliamlar iki ayın bilançosu ve sadece bilinendir. Buna bilinmeyen de eklendiğinde bu sayının birkaç kat daha fazla olacağı apaçık ortadadır. Yakın dönemde ortaya çıkan toplu mezarlıklar, orada burada parçalanmış insan bedenlerine rastlanması, Kürt halkına yapılan katliamların en bariz örnekleridir.

Türk Sömürgeci ordunun 9 yıldır aynı türden baskı, işkence ve katliamları sürekli var oldu. Bugün Kürt halkına karşı katliamların giderek tırmandırılması, devlet terörünün artık, her Kürd'üm diyene yönelmesi; sömürgeci devletin 12 Eylül faşist darbesinden bu yana, özel timlerle, köy koruculuğu, ajan ve Jandarma birliklerinin estirdiği terörle, sürgünle susturamadığı Kürt halkını bu kez toplu katliam ve provakasyonlarla yıldırma amaçlıyor. Aynı zamanda; çoktandır planladığı, ulaşılması güç olan stratejik yerleşim alanlarını boşaltıp yerine askeri karargahlar kurmayı hedefliyor.

Sömürgeci Baas rejiminin Güney Kürdistan' da, kimyasal silahlar da kullanarak savunmasız binlerce insanı katletmesi, yüzbinlercesini Irak'ın güneyindeki çöllere sürgün etmesi, TC devletine cesaret veriyor. Bu barbarca yöntemleri kendisine örnek alıyor; ve kimyasal silahlarla aynı türden katliamları çekinmeden yapacağını tehditini savuruyor. Tarihini barbarlıkla yazmış, Osmanlı İmparatorluğu'nun yıkıntıları üzerinde kurulan TC devleti, benzer katliamları Cumhuriyet döneminde Kürdistan halkı üzerinde uyguladı. Koçgiri, Şeyh Sait, Ağrı ve Dersim dirnişlerini kan ve barutla bastırdı. Dünyada eşine az rastlanır bu katliamlar halkımızın benliğinde hala silinmeden duruyor. Sömürgeci güçler bugün de, Kürdistanı bu tür katliam ve sürgünlerle işgali ni pekiştirmeye çalışıyor.

Burjuva basını ise, birkaç aydır sansasyonel haberlerle; ve bilinçli sürdürülen bir propagandayla, sömürgeci TC ordusunun Kürdistan'daki katliam ve provakasyonları gizliyordu.

Bununla, TC ordusunun Kürdistan'a yönelik planladığı askeri operasyonlarının zeminini hazırlamaya çalışıyordu. Basın öyle bir hava yarattı ki, sanki, Kürdistan'da kurtarılmış bölgeler oluşmuş, "teröristler" mantar gibi, her yerde bitmekteydi. Hatta, iki aydır faşist ordu tarafından adeta yeniden işgal edilen Cudi dağına hedef göstererek, 'Ordunun giremediğini ve "ülkenin bölünme aşamasında" olduğu' psikolojik bir ortam yaratmayla meşgul oldu. Ulusal hareketin ve ulusal bilincin güçlü olduğu Botan bölgesinde bulunan, ve stratejik bir konuma sahip Cudi dağı, ayrıca, Türkiye, İran ve Irak Kürdistan'ını birleştiren üçgene düşüyor. Bu stratejik konumu gözönünde tutulduğunda Cudi dağına burjuva basını tarafından hedef gösterilmesi nedensiz değildi. Belli ki, yıllardır Güney Kürdistan'a yönelik işgal provaları yapan; 1983 ve -85 yıllarında olmak üzere buraya iki kez saldıran sömürgeci TC devleti, bu işgal emellerine ulaşması için, Cudi dağına sağlam bir saldırı üssü haline getirmek istiyor. Böylece, ülkemizde bugün yürütülen terör, sürgün ve katliamlarla, Cudi dağına işgal planları doğrultusunda kulanmak, diğer yandan, son 20-25 yıldır giderek kitleleşen, güçlenen Kürdistan ulusal ve toplumsal kurtuluş hareketini ezmek, 12 Eylül darbesiyle birlikte çıkardığı Faşist yasaların yürürlükte kalmasını sağlamak, Kürdü Kürde kırdırıp kimin dost kimin düşman olduğu belirsiz olan bir kaos ortamı yaratma amacındadır.

Bu amaçla, sömürgeci ordu Kürdistan'da akıl almaz provokasyonlar düzenlemekte. Gündüz asker, polis ve köy korucusu, gece ise peşmerge kıllığında köyleri basıp halkı işkenceden geçirmekte; çoluk çocuk demeden katliamlar düzenleyip olayları bilinçli olarak dırmandırmakta.

Kürdistan'da olup bitenlere burjuva muhalefet partileri, kısmi farklılıklar taşımakla birlikte, Kürt halkına karşı yürütülen bu vahşice yöntemleri esasta doğru görmekteler. Onların karşı çıktığı, bu yöntemlerin biçimine ilişkindir. Türkiye ve Kürdistanı NATO ve Emperyalizme peşkeş çeken, her gün parse parse satan TC'nin burjuva partileri, koro halinde hep bir ağızdan "milli birlik" şiyarı etrafında sımsıklı birleşerek, ordunun ve Özal hükümetinin, Kürdistan halkına yönelik sürdürdüğü katliam ve terör politikasını desteklemekteler. Hatta, 12 Eylül faşist darbesiyle birlikte demokrasinin havarisi kesilen DYP'nin başı DEmirel, Özal hüküme-

tini daha etkili tedbirler almadığından ve Kürdistan'da daha çok insan kanına girilmediğinden yakınıyor. DSP lideri Ecevit, sömürgeci TC ordusunun Kürdistan'da yaptığı zulümle yıprandığını görerek, yerine özel eğitilmiş polis birliklerini önermekte. Ayrıca bölgedeki problemin, "etnik bir sorundan değil, ekonomik gerilikten kaynaklandığı" nı iddia ediyor. Özde Kürt halkının ulusal varlığını inkar eden Ecevit; bu kokuşmuş, şoven ve ırkçı düşüncelerini tekrarlaya duruyor.

Kürdistan elbette ekonomik olarak geri bırakılmıştır. Bunun başlıca sorumlusu Türk sömürgeci güçlerinin yıllardır. Ülkemizin yerüstü ve yeraltı zenginliklerini talan ve yağma edilmesinden; halkımızın dili, kültürü ve bir bütün olarak ulusal varlığı katliam ve terörle ortadan kaldırmayı amaçlayan sömürgeci politikası sonucudur. Kemalist Ecevit'te bu ırkçı politikanın sorumlularındandır.

Ecevit'in dediklerine katıldığını belirten SHP başı İnönü ise, "Silahlı eyleme karşı sözle mücadele edemezsiniz. Silahla savunmak gerekir" demekle ordunun yaptığı katliamları açıkça onayladığını beyan ediyordu. Ordunun sivil halka karşı giriştiği katliamlar ortaya çıkınca, SHP lideri bu kez, yapılan cinayetleri sömürgeci TC'nin Kürdistan'da resmi politikasının esasta bu olduğunu kitlelerden gizlemek için, katliamları bir kaç yöneticinin görevini kötüye kullanmasıyla açıklıyor. Kürdistan'da bugün olup bitenlerin tek sorumlusu TC devletinin halkımızın ulusal varlığına kast eden sömürgeci politikası sonucudur. Dolayısıyla, Kürdistan'da eşkiya da, terörist de TC devleti ve onun burjuva partileridir.

Bir bütün olarak Türk egemen güçleri, Kürt halkının günümüze kadar en ufak ulusal hak istemini, "iç ve dış güçlerin kıskırtması, kökü dışarda terör hareketi, eşkiya ve bölücü" türünden yalan ve demogojilere sarılarak, eşi görülmemiş baskı ve terörle ezmeye çalıştılar. Bu günde aynı metodlar uygulanmakta.

Açıktır ki, ulusal varlığı yok edilme tehdidi altında olan, tarih boyunca sömürgeciler tarafından baskı, sürgün ve katliamlara maruz bırakılan bir halkın, (Kürdistan halkının) silahlı savaşım dahil, her türlü mücadele yöntemleri doğal ve meşru hakkıdır. Kürdistan halkı, kendi kaderini özgürce

kendisi belirlemediği sürece bu savaşım çeşitli biçimlerde sürecektir. Bütün halkların mücadele tarihinde olduğu gibi, eninde sonunda zafer Kürt halkının olacaktır.

Özetle, burjuva basınıyla, DYP, DSP, SHP ve ANAP'ıyla bir bütün olarak TC'nin kurum ve kuruluşları halkımıza karşı başlatılan yok etme savaşını savunmaktalar.

Ancak bilinmelidir ki, Kürdistan sorunu, ekonomik ve demokrasi öğelerinin yanı sıra Türkiye'de dün olduğu gibi, bu günde siyasi bunalımlara yol açan temel faktörlerden biridir. Sömürgeci TC'nin sürekli kanayan ve kanadıkçada büyüyen yarasıdır. Yukarda da belirttiğimiz gibi, Kürdistan halkı kendi kederini özgürce kendisi belirlemediği sürece, bu yara kanamaya devam edecektir. Yani çözüm, Kürdistan halkının ulusal bağımsızlığının tanınmasıdır.

Fakat egemen güçler, Türkiye halkının ekonomik-demokratik taleplerinde olduğu gibi, Kürdistan sorununun çözümünü de baskı, katliam ve sürgün politikasında görüyor. Böylece, belki bir kaç yıl daha zaman kazanıp, şoven, ırkçı ve asimilasyoncu politikalarıyla, ulusal kurtuluş hareketini bitirmenin hesabını yapıyor. Bundandır ki, ayırım gözetmeden, bir bütün olarak Kürdistan halkına savaş açıyor. Seçkin ordu birliklerini Kürdistana çeken TC, çocuk, genç, kadın ve ihtiyar demeden, kendisiyle işbirliği yapmayı ret eden her Kürdistanlı ferdi düşman ilan etmiş/düşman görmekte.

Bütün bu baskı, işkence ve katliamlara Kürdistan halkı sesiz kalmıyor. Cudi dağının eteklerindeki yurtsever halkımız, bütün işkence ve provokasyonlara karşın köylerini boşaltmıyacıklarını haykırıyor. Binlerce Balveren köylüsü Irak-Türkiye arasındaki karayolunu işgal ederek baskıları, katliamları ve sürgünleri protesto ediyor. Silopi'de 2 bin kişilik bir kitle, sömürgeci TC'nin özel timleri tarafından 6 köylünün kaleşçe arkadan kurşuna dizilmesini Vali konağına yürüyerek karşı koyuyor. "Kahrolsun TC devleti", "Katiller bulunsun" gibi sloganlar atarak kinini sömürgecilerin yüzüne haykırıyor. Balveren ve Silopi direnişleri; Kürt halkına karşı yürütülen yok etme savaşı karşısında halkımızın yılmadığını, aksine zulme karşı mücadelesini dahada bildiğinin bir göstergesidir.

12 Eylül Faşist darbeden bu yana, Kürdistan'da sömürgeci zulme karşı ilk kitlesel direnişler olaması açısından da başka bir anlamı vardır, Silopi ve Balveren direnişlerinin. Sömürgeci devlet terörüne karşı, bu tür diernişlerin bundan böyle giderek gelişeceği, güçleneceği kuşkusuzdur. Ancak, zulme karşı kendiliğinden gelişen bu ulusal kurtuluş nüveleri örgütlü bir düzeye yükseltilmediği taktirde yenileceği, sönüp gideceği de bir o kadar kuşkusuzdur. Sömürgeci TC devletinin korkusunda, Kürdistan ulusal ve toplumsal kurtuluş hareketinin örgütlü bir merhaleye gelmesidir. Bugün halkımıza karşı ilan edilmemiş bu yok etme savaşının temelinde bu korku yatmakta.

Besbeli ki, Kürdistan sosyalist hareketi ülkemizdeki gelişmelere müdahale edemiyor. Aksine, onun çok gerisinde kalıyor. Bu durum aşılmadığı sürece, Kürdistan'daki her gelişme sömürgeci güçler ve onların ülkemizdeki uzantıları tarafından istedikleri gibi yönlendireceklerdir. Öyleyse görev bellidir; ülkemizdeki gelişmelere anında müdahale edebilecek, öncülük misyonunu ulusal ve toplumsal kurtuluş savaşının her alanında yerine getirebilecek güçlü bir örgütlülüğe kavuşmaktır. Artık, zorunluluğu yadsınamaz bu görev, Kürdistan'da, örgütlü-örgütsüz her sosyaliste düşmekte. "Ya bu deveyi güdeceğiz ya da bu diyardan gideceğiz." Başka alternatifimizin olmadığı gün gibi açıktır.

Bilinmelidir ki, ancak bu durumda, düşmana karşı yaşamın her alanında mücadelenin sağlam mevzilerini elde edebiliriz.

Daha güçlü bir örgütlülük yaratmak için, İLERİ...!

KÜRDİSTAN SÖMÜRGEÇİLERE MEZAR OLACAKTIR.

Têkoşına Sosyalist Avrupa Komitesi.

03-11-89

EMEK'İN ÖRGÜTLENME ANLAYIŞI VE MİLLİYETÇİLİĞİN BEŞ KRİTERİ

28. Ekim

H. Jêhat

Ulusal sorun ve örgütlenme biçimine ilişkin yaklaşım tarzı, dün olduğu gibi bugün de, Türk ve Kürt solu arasındaki görüş ayrılığının temel eksenini oluşturuyor. Kürdistan'ın kurtuluşunu Türkiye'de gerçekleştirecek bir devrime bağlayan Türk solu, UKTH'nı sosyalizme erteliyor ve somut şartları, mevcut gelişmeleri bile kendi anlayışına dayanak yapmaya devam ediyor. Kendi öz örgütlerine, devrim stratejisi ve taktiklerine sahip olmaya çalışsan ve bu uğurda epeyce yol aldığı açık olan Kürdistan solunun karşısına ortak-örgütlenme, ortak-mücadele ve tek devrim anlayışıyla çıkıyor. Gerçekliğin tezahür yönünü görmek istemeyen, onun gelişip güçlenmesinden değil, eriyip yok olmasından haz duyan ve bunu da kendi teorisinin başarısı, doğruluğu olarak algılayan bu anlayış, biricik çareyi literatürümüzdeki "birlik"çi sözcüklere dayanmakta buluyor.

Taraflardan birinin kendi anlayışını dayatmasında somutlaşan bu durum, iki ülke sol hareketi arasındaki güvensizliğin açık bir ifadesidir. Ezen ulus ile ezilen ulus arasındaki güvensizlik tarihsel nedenlerden kaynaklanır. Kuşkusuz ki, iki ulus halkları arasındaki güvensizliğin baş sorumluları egemen güçler ve bunların uyguladığı baskı ve zulüm politikasıdır. Buna karşın, güvensizliğin kendisi, güven verici politikalar benimsemişmediği müddetçe sosyalistleri de etkiler; hatta kimi zaman da politikalarına doğru yön verir. Yakın bir geçmişe kadar kimi Kürt sol grup/örgüt/partilerin ortak mücadeleyi katagorik olarak bile reddetmeleri bunun ifadesidir. Lenin bunu bildiğinden, iki ulus proleterleri arasındaki güvensizliği kaldırmak için "ezen ayrılmadan, ezilen birlikten yana olmalıdır" politikasını güdüyordu. "Halklar

hapishanesi;" Çarlığın yıkılmasından sonra ezilen ve sömürülen uluslar ayrılma yerine birlikte kalmayı tercih ettilerse eğer, kuşkusuz bu, leninst siyasetin sonucudur. Ezilen ulusların hakları tutarlı bir şekilde savunulmasaydı, yalnızca söylemde kalınarak pratik adımlar atılmasaydı değil bugünkü SSCB'nin yaratılması, 17 Ekim Devrimi bile başarıya ulaşamazdı.

Teorik ve pratik olarak doğruluğu kanıtlanmış olan bu siyaset, TC sınırları içinde tepesi üstü duruyor. Birlikten yana olması gerekenler ayrılığı, ayrılıktan yana olması gerekenler birliği savunuyor. İlk bakışta, olan bitenin, tarafların kendi görevlerini yerine getirmemekten veya basit bir görev değişikliğinden ibaret olduğu sanılır. Fakat soruna daha yakından bakıldığında hiç de öyle olmadığı görülür. Gerçekte, sorunun kaynağı güvensizliği gidermekle yükümlü olan Türk solunun güvensizliği derinleştirici politikasıdır. Kürt solunun bunda hiçbir pay sahibi olmadığını söylemiyoruz. Kuşkusuz, teorisini ayrılıkçılıkla temellendiren oluşumlar vardır. Ama hiçbir zaman sorunun kaynağı değildirler. çünkü o konumda seyretmeleri bile, haklı ve yerin-

de istemlerle ortaya çıktılarında, görevi kendilerini desteklemek olan Türk solundan değil destek, anlayış bile görememeleridir.

Ülkesinde devrim yapmak amacıyla olan Türk solunun, devrimde rolü büyük olacak bir gücü kazanmak yerine onu kendinden uzaklaştıran politikalar benimsemesi garip karşılanabilir, hatta hiçbir nedeni olmadığı konusunda ikna olunabilir. Fakat öyle değil, Kürt solunun tutumu nasıl ki nedensiz değilse, Türk solunun tutumu da nedensiz değildir. Bu nedenlerin başında teorinin kavranmaması, yaratıcı bir tarz da kullanılamaması gelir. Ya da genelin özelleştirilmesi ve özelin genel içindeki seçiciliğinin görülememesidir. Bilinen bir şeydir, PSP Sosyalist Devrimcileri yüceltip Lenin'e yıldırımlar yağdırırken, o'nun, ulusal sorun konusunda, daha somut bir ifadeyle Polonya'nın bağımsızlığı konusunda Marx'tan ayrı düştüğünü ileri sürüyordu. Lenin'in buna yanıtı, **"19. yüzyıla özgü olanları 20. yüzyıla taşımak, marksizmin ruhuna değil, lafızına bağlı kalmaktır."** şeklinde oldu. Ulusal sorun ve örgütlenme konusunda leninist olduğunu söyleyen Türk solunun teoriyi kavrayışı bu düzeydedir. Yani

Leninizmin ruhuna değil, lafzına (kısmen) bağlı kalmaktır. Niyet koşullardan hareketle çözüm bulmak değil de, bulunmuş genel çözüme ilişkin somuta yön vermek olduğundan, teoride birliğe ilişkin ne varsa ileri sürmek ve tek doğru olarak dayatmak kaçınılmazdır.

İkincisi; aslında meşru olmayan ama kanıksanarak meşurlaştırılan statükonun baskılanması altında politika güdülmüştür. Türk toplumu -şöven ve gerici çevreler dışında- Osmanlı imparatorluğu günlerine dönmek istemiyor. Tuna'dan Umman'a dek egemenlik kuran bir devletin vatandaşı olmak, onun için bir hayal bile değildir. Buna karşın, mevcut TC'nin sınırları içinde fazladan birşeylerin olduğunu ne anlayabilir ne de kabul edebilir. Bir anlamda, Osmanlı günlerine dönmek ile ayaklarını biraz daha toplamak onun için aynı anlama gelir. Birincisinde yeni topraklar kazanmak var, ikincisinde ise kaybetmek. Bu, burjuva egemenliği altında oluşan ruhsal bir şekillenmedir. Kürt ulusunun ayrı bir devlet şeklinde örgütlenmesi doğal bir hak olarak değil, Türk ulusunun ulusal bütünlüğünün bozulması şeklinde yorumlanıyor. Burjuvazi için yok olmakla bir olan ve

sıradan insanlara da benimsetilen bu görüş, Türk solunun büyük bir kesimi tarafından değişik gerekçelerle savunulmaktadır. Bu kesimler için Kürt halkının çıkarlarını savunmak, Türkiye proletaryası ve halkı nezdinde ulusal birliği bozmak ve ülkeyi parçalamakla eşdeğerdedir. Türk toplumunun ruhsal şekillenmesinin dışına çıkamamış olanlar için herhangi bir zorluk yok; teori hatırına bunun dışına çıkabilmiş olanlar için ise, bu aşamada, toplumsal baskılanmadan kurtulamama, ona karşı tavır alamama sorunu vardır.

Üçüncüsü; devralınan ya da içinden çıkılıp gelinen gelecektir. Bu geleneğe damgasını vuran -özellikle ulusal sorun konusunda- marksizm-leninizm değil, Kemalizmdir. Ezilen ulusun haklı mücadelesini desteklemekle milliyetçiliğe düşmekten korkan TKP, ona karşı tavır almakla egemen ulus burjuvazisinin uşağı olmuştur. Bu tavrını Komintern'e taşıyan TKP, emperyalistlerden zaten destek bulan Kemalist iktidarın komünistler tarafından da desteklenmesini sağlamış ve Kürt ulusal hareketini Sosyalist dünyadan uzaklaştırmıştır. Kemalist iktidar nezdinde rüştünü ispatlamak amacıyla olan TKP bu tavrıyla yalnızca kendini bitirmemiştir, aynı zamanda iki

halk arasındaki güvensizliği derinleştirmiş ve sonraki kuşaklara benimsenmemesi gereken olumsuz bir gelenek bırakmıştır. Kimi Türk sol grupları tarafından bu gelenek epeyce terk edilmiştir. Daha çok Türkiye koşullarında yeni bir yönetime girilmiştir. Fakat, Kürdistan'a ilişkin politikada anlayış aynıdır. Değişen üslup, yöntem ve araçlardır. Türk solundan bir kesimin Kürdistan'a özgü örgütlenmenin gerekliliğine inanması olumlu bir gelişme olarak görülebilir. Fakat bu kesimlerin bile Türk solu tavrından, olumsuz gelenekten tam olarak koptukları söylenemez. Çünkü değişen anlayış değil, iflas etmiş ve gelişmeler karşısında güneş görmüş kar gibi eriyen bir anlayışın değişik araç ve yöntemlerle sürdürülmesidir.

Türk solu, gerçekte leninist olmayan (bu) siyasetini her zaman yukarıda sıraladığımız nedenlerden bağımsız tutmaya çalışmış ve bu doğrultuda yöneltmiş eleştirileri şiddetle reddetmiştir. Dönüp kendini yoklamak yerine, Kürdistan solundan gelen eleştiri ve tepkileri belli bir nesnellüğün ürünü olarak değil de, sınıf perspektifini yitirmiş, ulusal kurtuluşta başka bir şey düşünmeyen küçük-burjuva

milliyetçilerinin proleter sınıf savaşımını baltalama çabası olarak algılamıştır. Ezen ulustan olma ayrıcalığıyla sosyalist düşünceyi de tekeline alarak, bağımsız örgütlenme, ulusal bağımsızlıktan sözedenlerin yakasına burjuva-milliyetçiliğinin çeşitli tonlarını içeren etiketler yapıştırmış, adeta sosyalist hareketin dışına atmıştır. Egemen güçler Kürt halkını tarihten silmek için nasıl ki onu çağrıştıran, bütün izleri silmiş ve onu diriltecek bütün girişimleri kanla bastırmışsa; Türk solu da, bilinçli ya da bilinçsiz, Kürt solunun bütün örgütlenme çabasına çeşitli damgalar vurarak etkisizleştirmeye çalışmıştır/çalışıyor. Demokratik kitle örgütlerinden tutun da, kültürel ve siyasal organizasyonlara kadar, bu çaba ister sosyalistlerden, ister milliyetçilerden, isterse devrimci-demokrat ve yurtseverlerden gelsin, hiçbir ayrılm gözetilmeksizin milliyetçilikle, burjuvalıkla damgalanarak bir kenara itilmiştir. Bu anlamda, Kürt halkının en büyük dostu olması gereken Türk solu hareketi, onun mücadelesini kendi gelişmesi önünde engel telakki ederek, adeta engel durumuna gelmiştir. Hal böyle olunca tartışmalar, birbirine ihtiyacı olan iki müttefik ve dost

güç arasındaki gibi değil, bir- birini rakip gören iki güç arasındaki gibi kırıcı, yıpratıcı ve zaten arada bulunan güvensizliği daha bir derinleştirici tarz ve üslupla olmuştur. Yeniden gündeme gelen tartışmalarda sürüp giden de budur.

Emek dergisinin 8 no'lu sayısında, B.Arda'nın Medya Güneşi'nin 9. sayısında yer alan makalesine yanıt olmak üzere, Ş.Sağır imzasıyla "Kürt sorununda; Milliyetçilik mi, Birleşik Parti mi?" adlı bir makale yer alıyor. Emek dergisi daha önceki sayılarında (1. ve 4.) konuya ilişkin makalelere yer vermişti. Sözkonusu iki makalenin geleneksel tavır dışında yeni bir şey ileri sürdüğünü söylemek oldukça zor. Hatta emek tarafından ortaya konulan "yeni perspektif" in oldukça uzağında kaldıklarını -belki de "yeni perspektif"ten gerçekten yeni şeyler beklediğimizdendir- söylemek mümkün. Konumuzun dışında kaldıklarından Emek'in 1 ve 4 no'lu sayılarında yer alan makaleler üzerinde durmayacağız. Bu iki makaleyi eleştirisine konu yapan B.Arda'nın yaklaşımını esas olarak paylaştığımızı belirtmekle yetiniyoruz. Biz Ş. Sağırın makalesi üzerinde duracağız. Bunun nedenleri var. Birincisi, Ş. Sağır, Emek'in görüşlerini aktarıyor. Daha

önceki makaleler olabilir ki, genel olarak Emek'e ters düşmeyen ama Emek'i de bağlamayan makalelerdi. Ş. Sağır'ın makalesi bu konuda net'tir ve anlıyoruz ki, Emek'in resmi görüşü budur. İkincisi, bu makale, kendisi dışındaki bütün kesimlere çeşitli etiketler yapıştıran, yapıcı değil, yıkıcı; kullandığı üslupla rakipleri safdışı etmeyi amaçlayan; bu yaklaşımıyla da yalnızca Medya Güneşi'ne değil, bütün Kürt soluna saldırarak polemığe davetiye çıkaran bir makaledir.

Bu nedenlerden ötürü yanıt vermemek ya da yanıt verilmesini B. Arda'dan beklemek hem eleştirilere belli bir haklılık vermek olur hem de geniş bir yelpazeyi doğrudan ilgilendiren sorunu, iki derginin sorunmuş gibi göstermek olur. Oysa Ş.Sağır (ya da Emek) tarfları belirlemiş durumda. Bir yanda "proleter önderlik", diğer yanda reformist ve radikal olmak üzere "küçük-burjuva milliyetçilerimiz"! Bize ayrılan yere -şimdilik- itiraz etmeden oturalım ve Emek'in düşüncelerini içeren makaleyi irdelemeye başlayalım.

Yaklaşım, Üslup Ve Eleştirinin Geldiği Konum Üzerine.

Hemen belirtmeliyiz ki, çok şey söylenmesini gerektiren bu makalede ele alınan her konu

üzerinde durmayacağız. Konuyu mümkün olduğunca dar tutacağız esas olarak milliyetçiliğimizin kanıtı olarak peşpeşe sıralanan beş kriter üzerinde duracağız. Milliyetçiliğimizin kanıtı olarak Lenin'den aktarılan pasajları yorumlamakla yetineceğiz. Bugüne kadar söyleye geldiğimiz şeyleri de tekrarlamayacağız. Emek'in bizi davet ettiği alanda polemik yapmayı kabul ederek, o'nun kendi dayanaklarının sağlam olup olmadığını yoklamaya çalışacağız.

Üsluptan başlayalım.

Ş. Sağır, B. Arda'nın üslubunu doğru bulmuyor. O'nun üslubunu apolitik olarak değerlendiriyor. Eleştirisi boyunca B.Arda'yı "arkadaş" sözcüğüyle anarak aynı olumsuz üslubu benimsemediğini ortaya koymaya çalışıyor. Doğal olarak, bizden beklenen, kötülediğimiz bir aracı kullanmamaktır. Fakat her zaman böyle olmuyor. Çıkarlarından hareketle dünyaya bakmayı adet haline getirmiş bir toplumun bireyleri olarak bizlerin de, başkaları için günah, kendimiz için mübah farz ederek alıp kullandığımız araç, yöntem ve üsluplar olmuştur. Ş. Sağır'ın yaptığı da bundan başka bir şey değildir. "**Arkadaş**" sözcüğünü kullanarak olumlu bir üslup benimsediğini sarmakla yanılıyor. Apolitik bulduğu sözcüklerin karşısına

yeni apolitik sözcükler koyarak üslupta dengeyi oluşturuyor. Yani olumlu bulmadığı bir üslubu benimsemekle eleştirdiği konuma düşüyor. Bu konumdan kalkarak kullandığı "arkadaş" sözcüğü ise, doğrusu, çok eğreti duruyor. Kendi payımıza "milliyetçi", kürtçü, yer yer ırkçılığa varan görüşleri benimsemiş ve üstelik de "bunalmış" birini arkadaş olarak benimsemeyiz.

Burda tartışmak istediğimiz sözcükler değil. Sözcüklerden hareket etmemiz, yerinde görünen bir eleştirinin hiç de yerinde olmadığını göstermektir. Önemli olan üslubun kavranış biçimidir. Biz, üslubu, amaçla ilişkisi içinde ele alıyoruz. Varılmak istenen yer olumlu ise, o yere varmak için kullanılan üslup da olumlu olur. Tersisi durumda üslup değişir. Kullanılan sözcüklerin yıkıcılığı veya yapıcılığı ancak bu bağlamda anlam kazanır. Varılmak istenen yer olumlu değilse, ihtiyaçlar tarafları olumlu noktalarda birleşmeye itmiyorsa, kullanılan sözcükler ne kadar güzel olursa olsun, yılanı deliğinden çıkarmaz; ol sa olsa tarafların gönlünü bir nebze hoş eder. Amaç gönülleri hoş etmek değil de iş görmekse, ihtiyaçlar tarafları iş görmeye doğru itiyorsa ne "yaban otu" ne de "gelin-güvey" vb. gibi sözcükler bu isteği önleyebilir. Ortada olmayan

böyle bir istektir.Ş.Sağır'ın makalesi boyunca kendisini en güçlü bir biçimde açığa vuran, Kürdistan'lı Sosyalistlerle bir yerlerde buluşmak değil, buluşulan noktalardan bile hızla ve iler tutar yanı olmayan yeni ayrılık noktaları yaratarak uzaklaşma isteğidir. İşte makalenin üslubunu, eleştiri yöntemini ve soruna yaklaşım biçimine damgasını vuran bu istektir. Bu istek öyle bir istektir ki, o'na, sırf Kürdistanlı Sosyalistler tarafından işaret edilmiş diye, geçmişte kendi savunduklarını bile unutturuyor; "proleter önderlik" in eline mübah diye tutuşturduğu şeyleri bizim elimizde günah diye göstertiyor; hiç yeri değilken Lenin'den pasajlar aktarmaya ve bunları çarpıtmaya itiyor; gerçekte yabancısı olduğu konularda söz söylemek zorunda bırakıyor; yalnızca bugün değil, gelecekte de ortak iş görmeye mecbur olduğu Kürdistan Sosyalistleriyle arasındaki bütün köprüleri yıkıp atmaya zorluyor. Bütün bunları salt ne kadar ayrı olduğunu kanıtlamak için yapıyor. Yani **"Kürdistan'a özgü bir örgütlenmenin doğruluğuna inanıyoruz ama, bu "proleter önderlik" gibi olursa"...**

Öyleyse üslup üzerinde tartışmanın bir anlamı kalmıyor. Taraflara düşen, varmak istedikleri yere göre bir üslup kullanmaktır. Üsluptan hareket-

le ayrılık noktaları oluşturmak, hem gerçek ayrılık noktalarını gizlemek hem de sorunun özünden çok biçimiyle ilgilenmektir.

Ş. Sağır, B.Arda'nın çağrısını oldukça yadırgıyor ve büyük bir tepki gösteriyor. **"İşte kanıtı"** diyor, **"ancak bunalmış bir insan böyle bir çağrıda bulunabilir."** Tepki dolu satırları okuyan insan "acaba" diye düşünür. "B. Arda'nın çağrısı bir gerçeğin ifadesi midir?" Yoksa bu denli şidetli bir tepki neden gösterilsin ki. Bizce durum, bu denli tepki gösterecek düzeyde değildir. Tek tek bireyler düzeyinde Türk solundan kopuşların olduğu doğrudur ama, esas örgütlü güç halâ yerinde duruyor. Kürdistan solu hazır örgütlerden değil, örgütsüz yığınlar içinden güç devşiriyor. Kürdistan toprağına sağlamca basmayanların şansı olmamakla birlikte, geleceğin neler göstereceğini şimdiden kestirmek oldukça güç. Şimdiki durumda, Kürdistan devrimine önemli katkısı olacağı muhakak olan hatırlı sayılır bir kadro yekünü ortak örgütlenme anlayışında ısrarlı davranıyor ve bunun gereklerini yapmaya çalışıyor. Yani araç ve yöntemlerin ortada duran iddianın gerçekleştirilmesinde ne denli etkin olacakları ayrı bir tartışma konusu, fakat şu kadarı rahatlıkla söylenebilir ki, ortak örgütlenenler için de Kür-

distan toprağına sağlamca basmak, devrim mücadelesinin olmazsa olmazıdır. İşte konumları sarsacak olan bu süreçtir. Anlaşıyor ki, pratik çalışmalarından çok, Ş. Sağır'ı ürküten çağrılardır. Sanılır ki, böyle bir çağrıyla bekliyorlarmış gibi, bütün Kürt sosyalistleri hemen B. Arda'nın çevresine akın edecek. Buna iyice inanan Ş. Sağır, amansızca eleştirdiği böyle bir çağrıyla yapmaktan kendini alamıyor. Hem Kürdistanlı sosyalistlerin gönüllü olarak ortak örgütlendiklerini ve ulusal kökenli bir örgüte devredilecek kimseler olmadığını söyleyeceksin ardından da kalkıp **"Bütün Türkiyeli devrimci örgüt ve partilerin de böyle düşündüğüne inanıyoruz"** diyeceksin. Bu hem bir karşı çağrıdır hem de Kürdistanlı sosyalistlerin samimiyetine kuşkuyla bakmaktır. **"Kürt devrimcilerinin ayrı örgütlenmesini saygıyla karşılıyoruz"** türünden sözlerin doğrusu hiçbir anlamı yoktur. Sadece gönülleri hoş tutmak anlamına gelir ki, kimsenin buna ihtiyacı yoktur.

Ş. Sağır'ın makalesini okuyan her insan, eleştirilerin Türkiye Solu konumundan yöneltildiğini kolaylıkla anlar. Aslında bunda garipsenecek bir şey yok. Çünkü okuyucu için de **Emek**'in konumu eleştirilerin yöneltildiği konumdur. Fakat **Emek**, bu konumu kabul etmiyor, eksik bir tanım olarak görüyor

ve kendisiyle diğer Türk devrimcileri arasına bir ayırım kopmasını istiyor. Diğer Türk Sol gruplarından farklı bir örgütlenme anlayışına sahip olduğu gibi, Kürt halkının ulusal ve toplumsal mücadelesine de dışardan bakan, destek veren ve dost olan bir güç değil, sorunla doğrudan ilgili bir dergi olduğunu söylüyor. Bizim bundan anladığımız, **Emek**'in bir ayağı Türkiye de ise bir ayağı da Kürdistan'dadır. İddianın mantığı gereği sorun hakkında görüş beyan edilirken, benimsemesi gereken yöntem, dışardan bakan birinin yöntemi olamaz. Ş. Sağır her ne kadar sorunun taraflarından biri olduğunu söylüyorsa da, pratikte bunun gereklerini yerine getirmiyor, kullandığı üslupla Türk Solu konumunda olduğunu ortaya koyuyor. B. Arda'nın çağrısı karşısında bütün Türkiyeli devrimci grupları kendisi gibi düşünmeye çağıran mantık budur. Bu mantıkta hem sahiplenme hem de yanıt veremeyi "proleter önderlik"e bırakmayacak denli sabırsızlık var. Yapılacak iki şey var: ya sorun doğrudan sahiplenilerek -nasıl ki Türkiye'nin sorunları doğrudan sahiplenilerek tartışılıyorsa ortaya konur, ya da **"proleter önderlik"** ortaya çıkıp konumuna uygun olarak sorunu sahiplenir. **Emek**, Kürdistan'da tek marksist-leninist güç olarak **"proleter önderlik"**i görüyor. Anlatıl-

dığı kadarıyla bu **"proleter önderlik"** adına layık bir kurumlaşma sağlamış bulunuyor. Yine bu **"proleter önderlik"** yeri ve zamanı (?) geldiğinde ayrılıp, devrim mücadelesini sürdürebilecek güçtedir. Mademki öyle bu **"proleter önderlik"** ülkesinin sorunlarını neden tartışmıyor? Örneğin, oldukça yadırganan çağrı karşısında **"proleter önderlik"** kalkıp, "Hayır! Biz bu çağrıyı doğru bulmuyoruz! Bu çağrı, ülkemizin devrimini enternasyonalist dayanaklardan yoksun kılar. Ülke-mizin kurtuluşu ayrı devrim stratejisiyle değil, ortak devrim stratejisiyle sağlanabilir. Bizlerin görevi, böyle bir devrimi gerçekleştirecek olan Birleşik Örgütlenme içinde yer almaktır." diyemiyormu, yoksa bunu söylemeye gücü mü yok? Elbette ki, değil. **"Proleter önderlik"** pek âla bunları söyleyebilir, ama gerçekten kendi kimliğine sahip olursa. Çünkü **"proleter önderlik"** in kendisi, kendisini bu konumda değil, Kürdistan zemininde mücadele etmekle yükümlendirilmiş TKEP' liler olarak görüyor. Sorunun özü budur.

Olasalıklar Ve Gerçekler.

Okurun gözünden kaçmamıştır. Ş. Sağır'ın ilginç bir yaklaşımı var. Önce birtakım şeyler ortaya atıyor. Sonra da, tamamen kendi yaratısı olan

şeyleri Kürt soluna (şu veya bu oluşuma değil, toplam Kürtanlı örgütlere) maledip, onlar savunuyormuş gibi gösterip eleştirmeye başlıyor. **"Önce kurtuluş"** böyledir. Dil ve kültür konularında da öyle. Salt Lenin'in eleştirileriyle karşı karşıya getirmek için bizi, hiçbir tereddüte kapılmadan **"ulusal kültürcü"** ilan edebiliyor. Hepsisi bu kadar da değil. Birde emperyalizm ve **"belli güç odakları"** na bir ulusal kürt devleti kurduruyor. Ardından da kalkıp, sanki bizim anlayışımız buymuş gibi eleştirmeye başlıyor. Diğerlerini ilerde ele almak koşuluyla son söylediğimizi biraz irdeleyelim.

Örneğin, **"emperyalizm ve çeşitli güç odakları bir ulusal kürt devleti kurabilir mi?"** diye soralım. Emperyalizmin doğasını, onun kan emici karakterini ve taraf güçlerin çıkarlarını ve de Kürdistan gerçeğini bilen olasılık şu ya da bu devletin değil, Orta-doğu haritasının yeniden çizilmesi anlamına gelir. Böyle bir soruya verilecek yanıt, doğrudan Orta-doğu haritası yeniden çizilebilir mi? sorusuna verilecek yanıtla bağlıdır. Ama Ş. Sağır, böyle bir soru karşısında uzun boylu düşünme ve gerçeği kavrama, zahmetine katlanmıyor. Yalnızca emperyalizmin, ezen ve ezilen ulus burjuvazisinin kürt

sorununa ilişkin planlarına işaret ediyor ve ardından bu planlardan biri ya da birkaçının birleştirilerek üzerinde anlaşmaya varılması durumunda bir **"ulusal kürt devleti"**nin kurulabileceğini söylüyor.Yani emperyalizm ve taraf güçler eğer aralarında anlaşırılsa, olabilirlik ortadan kalkacak ve bir **"ulusal kürt devleti"**-nin kurulması kesinleşecek!

Doğrusu ilginç bir "olasılık". Bizler mevcut statükonun bir anlaşmanın sonucu olduğunu sanıyorduk.Uluslararası alanda Lozan, bölgesel düzeyde Sada-bad, CENTO, Bağdat ve Cezayir anlaşmalarının vb. bu türden bağitlar olduğunu;ve Kürdistan olgusunun güncelleştiği bu aşamada eğer çatlak sesler çıkıyorsa, bunun, olmayan bir anlaşmanın değil de mevcut anlaşmaların taraflardan biri tarafından ihlal edilmesinin sonucu olduğunu sanıyorduk.Meğer yanlışmışız. Emperyalizm ve taraf güçler arasındaki anlaşmazlık ortada duran anlaşmaların sonucu değil de, nasıl bir **"ulusal kürt devleti"** kurulacağına dair anlaşmazlık müş! Ş.Sağır böylece, TC;nin uluslararası alanda neden **"Lozan!"** diye bağırdığına,bölge devletlerine dönerek neden karşılıklı bağitlara gönderme yaptığına açıklık getirmiş oluyor.

Emperyalizmin ve belli güç odaklarının bir ulusal kürt devleti kurup kuramayacakları-

na yeniden döneceğiz.şimde de, Ş.Sağırın ortaya attığı olasılıktan hareketle oluşturduğu teori üzerinde duralım.

Bilinen teori,somut gerçekliğe dayanır, olasılıklara,hele-hele olması olanaksız olasılıklara değil. Teoriye dayanarak yapılan olasılakların başkalarına maledilerek eleştirilmesi ise, yöntem anlayışına bir katkı olsa gerek.. Ş. Sağır, olasılık olarak emperyalizm ve belli güç odaklarının bir ulusal kürt devleti kurabileceklerini belirtiyor. Ardından da, sanki emperyalizm ve belli güç odaklarından bir devlet kurmasını isteyen birileri varmış gibi dönüp, **"böyle bağımsızlık olmaz"** diyor.İyi de, böyle bir bağımsızlığı isteyen hatta olabileceğini söyleyen kim? Olasılık yazar tarafından ileri sürülüyor, yine yazar tarafından lanetleniyor; ikinci şahısları bu olasılığın savunucuları ilan etmek'de neyin nesi? Kendi kimliğimizden ve sosyalist yelpazesinde gördüğümüz örgütlenmelrin görüşlerinden emin olmasaydık, kendinden emin bu iddia karşısında durup düşünebilirdik. Şu kadarını biliyoruz ki,Ş.Sağır'ın olasılık olarak ileri sürdüğü olasılığa biz olasılık bile vermiyoruz. Yanıbaşındaki sosyalist hareketin bile Kürdistan'a **bağımsızlık-demokrasi-sosyalizm** getireceğine kuşkuyla bakan ve bundan ötürü de

kendi ayakları üzerinde durma yoluna giren Kürdistan sosyalist hareketi nasıl oluyor da böyle bir olasılığa bel bağlıyor? Böyle bir olasılığa değil bel bağlamak, tartışmamıştır bile. Çünkü, bir güç olarak ortaya çıkmadan, gücünü akıllı şekilde kullanarak emperyalizmi ve belli güç odaklarını dize getirmeden değil devleti, basit bir hakkı bile kullanamayacağını bilincindedir. Böyle bir olasılığın sosyalistlerin isteğiymiş gibi gösterilmesi ve eleştirinin bu olasılık üzerine bina edilmesi aslında yetersizliğin, eleştirisi konusu yapabilecek bir şey bulamamanın sonucudur. Kendi olasılığını başkalarının teorisini haline getiren Ş. Sağır, dönüp bunu eleştirmeden önce kimler tarafından benimsendiğini ortaya koymalıydı ki, emperyalizmin gözdeleri kimlermiş anlardık.

Emperyalizmin ve belli güç odaklarının bir plan (bu planın ne olduğu yalnızca yazarın malumudur) üzerinde anlaşmaları halinde kuracakları bir ulusal kürt devletine gelince; böyle bir olasılığı ileri sürmek, mevcut fiili durum ve anlaşmalara rağmen sözünü etmek, emperyalizmi tanınamak, belli güç odaklarının Kürdistan'daki varlık nedenlerini anlayamamaktır. Eğer konjonktürel dönemlerde devletlerin birbirlerinin aleyhinde olmak kaydıyla

kürt sorununa yaptıkları vurgudan hareketle böyle bir olasılıktan söz ediliyorsa, unutulmamalıdır ki, tıpkı dönem gibi bu vurgu da geçicidir; ortalık durulup dengeler kurulunca bu vurgunun yapıldığı satırlar kazınır, beyinler yıkanır ve kendi teorisini dinamitlediğinin farkında değil. Ulusların kendi kaderini tayin hakkına karşı çıkan marksistler, ezilen ve sömürülen uluslara ezilmeyi ve sömürülmeyi müstahak gördüklerinden değil, emperyalizm çağında böyle bir şeyin gerçekleşme olasılığının bulunmadığından hareket ediyorlardı. Sömürgeler üzerinde kopan savaşlarda birbirini yıkıma uğratan emperyalistlerden, sömürgelere yerleştikten sonra kendiliğinden çekileceklerini, çekilirken de, baskı ve zulümlerinin karşılığı olarak **"alın size bir devleti"** diyeceklerini beklemiyorlardı. Ş. Sağır da eğer ortak devrim stratejisini benimsiyorsa, ayrı devrim stratejisinin başarıya ulaşamayacağına inandığındandır. Buna karşın, dünyaya hükmeden emperyalizm, Kürdistan'a çöreklenmiş dört Orta-doğu devletinin muazzam gücü karşısında bir başına Kürdistan devriminin başarıya ulaşmayacağını, eğer başarılı olmak istiyorsa Türkiye proletaryası ile birlikte davranması gerektiğini söyleyen Sağır, dönüp tarih sahnesinden sökülüp

attığı kürt burjuvazisine emperyalizm ve belli güçler tarafından bir devlet bahşedileceğini söylüyor. Ulusal soruna ekonomistçe yaklaşan marksistler, ulusların siyasal bağımsızlığa kavuştuklarını gördüklerinde yanlışlıklarını anladılar. Uzak bir geleceğin neler getireceğini kestirmenin olanağı yok. 1. Paylaşım Savaşı yıllarında Lenin, bir Yahudi devletinin kurulabileceğine ihtimal vermiyorlardı. Çünkü o dönemde Lenin'e bu olasılığı ileri sürdüreceği herhangi bir belirti yoktu. Ne Yahudilerin bağımsızlık eylemi ne de emperyalistlerin böyle bir çabası vardı. Buna karşın tarih Lenin'i haksız çıkardı, ve dünyanın dörtbir yanına dağılan, bir ulus bile olmayan Yahudileri "**ata toprakları**"na dönerek bir devlet kurdular. Böyle bir yanlışlığı göze alarak, mevcut koşullara baktığımızda şu rahatlıkla söyleyebiliriz: Ş. Sağır, emperyalizm ve belli güç odaklarının kuracağı bir ulusal Kürt devletini göremeyecektir.

Çünkü;

Birincisi; gerçekliğin çeşitli yönlerinden ve olası sapmalardan hareketle birtakım olasılıklardan sözedebiliriz ama, bu olasılıkların maddi temelini de ortaya koyarak... Ş. Sağırın deyişiyle "**öznel doğrularımız**" öyle istiyor di-

ye değil, olasılıklar belli gerçeklere, çabalara ve "**eylem**"lere tekabül eder. Gerçeklerden soyut, boşlukta dolaşmazlar. Bunlara olasılık değil, hayal denir.

İkincisi; günümüz koşullarında Ş. Sağırın olasılığı emperyalizm ve belli güç odakları için seçenek değil, karabasıdır. Emperyalizmin gözdesi Kürt işbirlikçi burjuvazisi tarihsel olarak böyle bir misyonu üstlenebilecek durumda değildir. Kürdistan'ın ona ihtiyacı olduğu zaman ortada yoktu. Şimdi ise, Kürdistan'ın ona ihtiyacı yoktur. Peki, onun Kürdistan'a ihtiyacı yok mu? Kuşkusuz, Türk burjuvazisinin koynunda büyümüş ve onunla içli-dışlı olmuş da olsa, dendiğine büyük yararlar sağlayacak olan Kürdistan pazarını, rezervlerini ve emek gücünü bir başına sahiplenmek arzusu duyuyordur. Bu, kapitalist sınıfın doğasından ileri gelen bir şeydir. Kürt burjuvazisi de en az Türk burjuvazisi kadar haris ve kan emicidir. İster ki Kürdistan'ın tek hakimi olsun. Fakat bundan hareketle

onun bağımsızlık peşinde koştuğunu söyleyebilir miyiz? Elbette ki hayır! çünkü o, bu isteğini açığa vurmadığı gibi, gerçekleştirebilecek durumda da değildir. Gücsüz olduğu dönemde içgüdüleriyle hareket et-

mesinin getireceği zararları bildiğinden, sınıf çıkarlarıyla hareket ediyor. Kürdistan'ın tek sahibi olmak yerine, küçük bir hisseyle de olsa sahiplerinden biri olmayı daha kazançlı ve gerçekçi buluyor. Peki, Kürdistan'ı tek başına sahiplenecek düzeye ulaşabilir mi? Bütün olumsuz gelişmeler bir yana bırakılırsa, bunun potansiyeli vardır. Ne zaman kinetik hale geçeceğini kestirmek oldukça zor. Varsayım olarak bu düzeye geldiğini ve Kürdistan pazarını sahiplenmek için bayrak açtığını kabul edelim. Böyle bir durumda isteğine barışçıl yollardan varabilir mi? Yani emperyalizm ve belli güç odakları (belli) bir plan üzerinde anlaşarak ona devlet armağan ederler mi? Açıktır ki, bu yolla amacına ulaşamaz. Mesele bu kadar kolay olsaydı şimdiki atıl durumu üzerinde kafa yormak zorunda kalacaktık. Kürt ulusal hareketi emin ellerde (burjuvazinin liderliğinde) olsa bile, başarıya ulaşmak için zor kullanmak zorunda kalacaktır. Çünkü, Kürt burjuvazisinin böyle bir istekle (devlet kurma isteğiyle) ortaya çıkması, emperyalizm ve bölge devletlerinin ekonomik ve siyasal çıkar alanlarına sahip çıkması anlamına gelecektir. Kürt burjuvazisi Kürdistan üzerinde eşit haklara sahip bir ortak değildir. Bundan ötürü onun mücadelesi iki ortak ya da iki rakip

güç arasındaki mücadelele gibi değil, daha çok "köle"nin "efendi"ye karşı verdiği mücadele gibi olacaktır. Pazarlar üzerindeki egemenlik mücadelesi son tahlilde ekonomik güce dayanır, fakat, askeri güçle takviye edilerek egemenlik altında tutulan toprakların (Kürdistan'ın) bir başka güç (ekonomik gücü zayıf olan Kürt burjuvazisi) tarafından ele geçirilmesi askeri güç gerektirir. Kürt burjuvazisi, ben bir devlet kurmak istiyorum" dediğinde herhalde egemen güçler "al sana bir devlet" demeyeceklerdir. Kürt burjuvazisi emperyalizmin ve belli güçlerin çıkarlarını ne kadar güzetirse güzet sin, **amacına** kolay kolay varamayacaktır. Bunun yolu karşılıklı planları birleştirip anlaşmaktan değil, savaş alanlarında üstün gelmekten geçer.

Üçüncüsü; emperyalizm ve belli güç odakları bugüne kadar bir ulusal Kürt devletinin kurulmasından söz etmediler. Ne de en küçük bir imada bulundular. Kürdistan sorununa birbirlerine karşı kullanıp tehdit unsuru haline getirdiklerinde bile bunun sözünü etmediler. Kürt ulusal hareketi kendini tarihinde en güçlü bir şekilde I. Paylaşım savaşı ertesinde ortaya koydu. Ülkenin dörtbir yanında bağımsızlık şiarını bayrak edinmiş ayaklanmalar meydana geldi. Ulus, bütün varlığıyla sahneydi. Osmanlı

imparatorluğunu yutmak isteyenler için "Kürt devleti" sloganı yararlı sonuçlar doğurabilirdi. O koşullarda bile emperyalizmin ve posası çıkmak üzere olan eğemen devletlerin Kürtlere reva gördüğü kültürel özerklikti. Buna bile yürekleri (doğru deyişle çıkarları) elvermemiş olacak ki, "Cemiye-i Akvam"da kestirip attilar ve "barbar" Kürtler üzerindeki kölelik zincirini daha bir perçinlediler. Sonraki dönemlerde esas politika ise, Kürtlere devlet armağan etmek değil, göz açtırmamaktı. Gündümüz koşullarında, Kürt ulusal hareketinin kendisini (yeniden) ortaya koyduğu bu süreçte, emperyalizmin ve belli güç odaklarının politikasında esas olarak bir değişiklik yoktur. Yani bir ulusal Kürt devleti seçeneği onların plan/proğramında yer almıyor. Tersine, bütün planlar böyle bir gelişmeyi önlemeye, yolunu kesmeye yöneliktir. İran-İrak savaşının kritik aşamasında NATO-Pentagon mahreçli bir plandan sık sık sözedildi; basında tartışıldı ve alt düzeyde hazırlıklara girişildiğinin belirtilmeleri de görüldü. Bu plana göre TC, Güney (İrak) Kürdistan'ı ilhak edecek ve yeni sorunlarla karşılaşmamak için de, Kürtlere "otonomi" verecekti. Fakat, bu planın hayata geçirilmesi "İran, Irak'ı yenerse" veya gelişmeler bu yönde güçlü

kanıtlar sunarsa koşuluna bağllydı. Bu planda bir ulusal Kürt devletinden sözedilmiyordu. Çünkü amaç, mevcut devletleriyle yeterince sorun teşkil eden Orta-Doğu'da yeni sorunlar çıkaracak olan bir Kürt devleti kurmak değil, İran'ın yükselişini önlemektir. Savaşın durdurulmasıyla birlikte bu plan da ortadan kalktı. Onun yerine yeni bir plan hayata geçirildi. Bu plan İran ve Irak çatışmasından yararlanarak "başına buyruk" hale gelmiş Kürt ulusal hareketini tasfiyeyi içeriyordu. Düne kadar kanlı-bıçaklı olan İran-İrak, ek olarak TC bir araya gelerek planı hayata geçirdiler. Binlerce Kürt katledildi, onbinlercesi topraklarından edildi. Yaraları kapanmayan 75 yenilgisi üzerine yenisi eklendi.

Şimdi göndemde olan plan nedir? Her şey bir yana, bu planda bir ulusal Kürt devletinin olmadığı kesindir. Olan biten, insan hakları çerçevesinde ele alınan kültürel haklardır. Hiçbir emperyalist güç, hiçbir sömürgeci devlet ulusal Kürt devletinden sözetmiyor. Bu, onlar için, sözü edilmemesi gereken kötü bir espridir. Bu espriyi ciddiye alan tek kişi Ş. Sağır'dır. Tabi bunun üzerine teori oluşturanda...

Saldırı Ve Savunma Silahı
Olarak: Milliyetçilik Suçlaması

Ş. Sağır, **Emek'in** kimseye, ayrı örgütlenmesinden dolayı milliyetçi demediğini yazıyor. Doğrusu, bu ara başlıkla karşılaştığımızda biraz olsun rahatladık. Çünkü Ş. Sağır'ın makalesine koyduğu başlık "**... Milliyetçilik mi, Birleşik Parti mi?**" gibi bir ikilem ileri sürüyordu. Ayrıca, **Emek** sayılarında konu hakkında görüş beyan eden diğer yazarlar da aynı ikilemi ileri sürmüşlerdi. Bir yandan bağımsız örgütlenen milliyetçiler, diğer yandan ortak örgütlenen marksist-leninistler!

Yine de, bu ara başlık, karşısında iyi tarafından aldık ve demek ki, iler tutar yanı olmayan geleneksel kavram ve tanımlamalar bir kenara itiliyor, diye düşündük. Merakla okumaya devam ettik. Hangi nedenlerden ötürü küçük-burjuva milliyetçiliğiyle ödüllendirildiğimizi anlamaya çalıştık. Bilinen "**geçer akçe**" elden düşürüldükten sonra merak etmemek elde değil. Çok değil, birkaç tuncce sonra bağımsız örgütlenmenin milliyetçiliği tanımlayan kriterlerden biri olduğuyla yüz yüze geldik. Bu kadar kısa sürede zıddına dönen ve üzerinde durduğu zemini elleriyle kavramaya kalkışan bir mantığı anlamak için yeneden ara başlığa döndük. Bir an Ş. Sağır'ın söylediklerini eksik kavradığımızı ya da anlamadığımızı düşünmüştük.

Değilmiş. Hata bizde değil, Ş. Sağır'da. Açıkça kendi yadsıdığını olumluyor. Emek kimseye ayrı örgütlendiği için milliyetçi demiyor ama, ayrı örgütlenmeyi milliyetçiliğin kriterlerinden biri olarak görüyor. Yaptığı tek değişiklik, bu kriteri sıralamanın sonuna koymaktan ibarettir. Bilinen kulak gösterme hikayesi. Ş. Sağır bu ifadeyi sıralamanın sonuna koysaydı, acaba daha mı etkili olurdu? Elbette ki hayır. Ya da sıralamanın sonuna konmuş olması onu önemsizleştiriyor mu? Yine hayır! Çünkü, koşullar içinde sıralamayla değiştirmek öz değil yalnızca biçim sorunudur.

Bağımsız örgütlenen Kürdistanlı sosyalistlere çeşitli tonlarda burjuva milliyetçiliği damgasını vurmak **Emek'e** özgü değildir. İstisnalar olmakla birlikte Türk solunun geneli bu adlandırmada görüşbirliği içindedir. Kendi içinde heterojendir ama Kürdistan sosyalistleri sözkonusu olduğunda homojenleşir, açtığı "milliyetçi"lik bayrağı altında aynı cepheden Kürt solunu bombardımana tutar. Bu tanım mevcut Türk solunun icadı değildir. Bir türlü etkisinden kurtulamadığı TKP'nin mirasıdır. İçini neyle ve nasıl doldurması gerektiğinde zorluk çekmesi burdan ileri geliyor. Bir grup bağımsız örgütlenmeden kalkarak, diğeri ayrı devrim stratejisini gerekçe gös-

tererek bir başkası ulusal kurtuluşu temel alarak Kürdistan sosyalistlerine milliyetçi diyor. Tek tek ele alındığında kolaylıkla çürütülebilecek bu gerekçelerin dayanıksızlığını farkeden Ş.Sağır ise, adeta "bu böyle olmaz, en iyisi bunların hepsini birden milliyetçiliğin kanıtları olarak göstermektir" dercesine, ve ne var ne yok hepsini ileri sürüyor. **Emek kimseye bağımsız örgütlenmesinden ötürü milliyetçi demiyor**" tümcesinin ne anlama geldiği böylece daha iyi anlaşılıyor. Yani "bu gerekçeyi boşa çıkardık diye sevinmeyin, daha başkaları da geliyor, milliyetçilik sizin kaderiniz, biz sizi öyle adlandırmaya karar verdikten sonra, gerekçe bulmakta ya da mevcut gerekçelere yenilerini eklemekte zorluk çekmeyiz" demeye getiriyor.

Ş.Sağır'ın "...bağımsız örgütleniyor diye milliyetçi demiyoruz" sözleri, yaklaşımın yetersizliğini tamamlamaya yönelik bir çabadan çok, görünüşü kurtarmaya ve dayanaksız hale gelmiş görüşlerine nefes aldirmaya yöneliktir. **Emek** dahil, birlikte (ya da ortak) örgütlenmeyi savunanlar için bağımsız örgütlenmenin milliyetçilikle eş anlamlı olduğunu bilmeyen yoktur. Bağımsız örgütlenmeyi sıralamanın sonuna koymak sonucu değiştirmiyor. Nihayetinde bağımsız ör-

gütlenme marksist-leninistlerin değil, küçük-burjuva milliyetçilerinin kimliğinde yer alıyor. Eğer bağımsız örgütlenmenin milliyetçilikle ilgisi yoksa, sıralamaya dahil edilmez. Fakat Ş.Sağır bunu yapamıyor, yapamaz da. Çünkü bağımsız örgütlenen bir hareketin sosyalist olduğunu söylemek, otomatikman diğer gerekçeleri de geçersiz kılar.

Demek ki "**kimseye ayrı örgütlenmesinden dolayı küçük-burjuva milliyetçisi demiyor**"-uz tümcesi bir anlam taşılmıyor. İki nedenden ötürü: Birincisi, anlatageldiğimiz nedendir. Yani bağımsız örgütlenmenin milliyetçiliğin kriterlerinden biri olarak gösterilmesi. İkincisi ise, **Emek**'in bugüne kadar, bağımsız örgütlenen herhangi bir örgütü marksist-leninist olarak gördüğünü açıklamamış olmasıdır. **Emek**'in sayfalarında yer alan bütün tahlillerde ortaya konulan tablo şudur: Kürdistan'da belli başlı üç akım vardır. Radikal ve reformist olmak üzere küçük-burjuva milliyetçileri, bunların karşısında "**proleter önderlik**"! "**Proleter önderlik**"i diğerlerinden ayıran esas neden, pratik mücadelesi, sınıf temeli vb. değil, "**ortak**"-la başlayan örgütlenme ve devrim anlayışını savunmasıdır. Niyetler farklı olabilir. **Emek**, belki bir başkalarını

da marksisi-leninist olarak görüyordur. Ama bizler niyetlerle değil, söylenen ve yapılan şeylerle ilgilimiz. **Emek** yazınında başkalarını marksist-leninist olarak gördüğüne dair bir tek satır yok. Açık ve anlaşılır olan; bir yanda "**proleter önderlik**", diğer yanda çeşitli ton ve karakterde burjuva milliyetçilik!!!

Peki, milliyetçiliğin kriterlerini çoğaltmak neyin ifadesidir? Bu, milliyetçiliğin tanımında zorlanmanın ifadesidir. Ş. Sağır'ın epeyce zorlandığı makale boyunca anlaşılıyor. Bunun için hem Lenin'in söylediklerini çarpıtıyor hem de milliyetçiliği bir değil birçok koşula bağlıyor. Her nedense bu koşullar **Emek** ile Kürdistanlı sosyalist örgütlenmeler arasındaki görüş ayrılığına tekabül ediyor. Milliyetçilik hakkında fikri olmayan, milliyetçiliğin ne olup ne olmadığını evrensel literatürümüzden değil de **Emek** yazınından öğrenen biri, pekala bu tanıma yeterli bulabilir, ve milliyetçiliğin bu olduğuna inanabilir. Aslında öyle değil. Her şeyi gölgeleyen, kavram kargaşasına yol açan basit bir sis perdesidir. Marksist düşünceye sahip olanlar, bu sis perdesinin gerisinde neler olduğunu anlamakta zorluk çekmezler. Bu sis perdesi indirildiğinde ortaya çıkan durum: **Emek** ile Kürdistan sosyalistleri a-

rasındaki görüş ayrılığının milliyetçik gibi sunulmasıdır. Örneğin, Ş. Sağır, baş koşul sıralamak yerine "**Emek'in düşüncelerini savunmamak milliyetçiliktir**" deseydi, pek farklı bir şey söylememiş olacaktı. Gerçekte olan da bundan başka bir şey değil, Örneğin yazar, ayrı bir devrim stratejisine sahip olmayı milliyetçiliğin kriterlerinden biri olarak sunuyor. Ama kendi "**ortak devrim**" stratejisini dayatırken bundan hareket etmiyor. Kürdistan'ın bu yolla da kurtulabileceğini söylerken milliyetçilikten söz etmiyor. Kendi tezini, esas olarak bu yolun başarı getirmeyeceği olasılığına bağlıyor. Nihayet yeri (?) ve zamanı (?) geldiğinde "**proleter önderlik**"in ayrılıp, mücadelesini sürdürebileceğini söylüyor. Demek ki, birlikte ve ayrı devrim stratejisi milliyetçilik değil, somutu tahlil ederek ona göre bir "yol" tercih etme sorunudur. Bizlerin milliyetçi olması ise, **Emek**'in tercihini benimsemekten kaynaklanıyor.

Türk solu bu suçlamayı neden elden bırakmıyor? Bunun başlıca iki nedeni vardır. Birincisi, grupsal şekillenıştır. Bilindiği gibi her grup/çevre/örgüt ya da parti, marksizmlenin adına bir grup ideolojisi oluşturur. Oluşturulan bu ideoloji onun her şeyidir. Diğer oluşumlar karşısında

kendini bu ideolojiyle ifade eder. Öyle ki, bu ideoloji fe-tiş haline getirilir ve öyle bir zaman gelir ki, bizzat onu oluşturanlar bile ona dokunamaz hale gelir. Onda ufak tefek değişiklikler yapmak ya bölünmeye yolaçar ya da gerektiğinden fazla çaba sarfetmeyi getirir. Çünkü tek doğru olarak empoze edilen ideolojiye eleştiriyi yöneltmek onun toptan reddi anlamına gelir. Kürdistanlı sosyalistlere yöneltilen milliyetçilik suçlaması da bu niteliktedir. Kadrolar bu şekilde yetiştirilmiştir ve şimdi dönüp onlara "milliyetçilik suçlamasını genelleştirmek yanlıştır. Kürdistan'da milliyetçiler var ama bizden ayrı olmalarına karşın sosyalist olanlar da vardır." demek, oluşturulan grup ideolojisinden bir taşı oynatmaktır. Görüldüğü kadarıyla kimsenin bu taşı oynatmaya, ve kendi grubu dışındaki gerçekleri görmeye niyeti yok. Ya da "hata yaptık" demek cesareti... Tıpkı, partiye bağlı bir kitle örgütü kurarcasına "bizim de bir Kürdistan örgütümüz olsun" anlayışından hareketle "proleter önderlik"i oluşturan ve milliyetçi olarak gördüğü sosyalistlerin literatürünü her gün biraz daha benimseyen, hatta zaman zaman ondan ilerde vurgular yapan-arayı kapatma ihtiyacı-Emek gibi.

İkincisi, milliyetçilik suç-

laması hem saldırı hem de savunma silahıdır (grup ideolojisi gereği). Aynı zamanda bu suçlama, Kürt solunu tahlil konusunda işini kolaylaştırıyor. Tek tek örgütleri sınıfsal temeli ve siyasal eylemiyle değerlendirip hak ettiği yere oturtmak yerine, "bağımsız mı örgütleniyor, öyleyse milliyetçidir" diyerek kolaycı ve toptancı yolu tercih ediyor. Kürdistan solunu proleter devrimin itici gücü değil, geriletici gücü ve aynı zamanda sınıfın bölüneni olarak gördüğünden, dilinden düşürmediği milliyetçilik suçlamasını hem Kürt solunu geriletmek için (bu anlamda saldırı silahıdır) hem de kendi gücünü korumak için (bu anlamda savunma silahıdır) kullanıyor. Gerçekte, Türkiye solu içinde mücadele eden Kürdistanlı sosyalistler eğer kendi ülkesinde değilse, bunun başlıca nedeni ayrı olmayı milliyetçi olarak telakki etmeleridir. Oysa bu suçlama miyadını doldurmuştur. Deyim uygunsuzsa, rekabet dönemine özgü bir tanımlamaydı. Rekabet dönemi hızla kapanıyor. Herkes yerli yerine oturdukça rekabet döneminin kapandığı, ortada rekabete değer bir şey olmadığı ve yukarıda ifade ettiğimiz iki nedene ek olarak, milliyetçilik suçlamasının Türk soluna Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini aktif bir şekilde desteklememesine (ne de olsa

milliyetçidir gerekçesi) dayanak-
naktan başka bir şey olmadığı
daha iyi anlaşılacaktır. Bu a-
şamada milliyetçilik suçlama-
sını sürdürmek, geleneğe bağ-
lılıktan başka bir anlam taşı-

maz. Kimin ne olduğunun aslına
uygun tanımlanmasının, genelle-
melerden vaz geçilmesinin za-
manı gelmiştir.

(Devam edecek.)

www.arsivakurdi.org

SOSYALİZM YOLUNDA, BAĞIMSIZLIK VE DEMOKRASI MUCADELEMİZ SURECEKTİR

Son yıllarda Kapitalist/Emperyalist ve Sosyalist ülkeler arasında belli bir yumuşama görülüyor. 2. dünya savaşından sonra iki sistem arasında başlayan soğuk savaş, yerini karşılıklı diyalog ve görüşmelere bırakıyor. Her iki sistemin emekçi yığınları üzerinde yüklü bir külfet olan Nükleer silahların Avrupa kıtasından sükülüp atılması için taraflar anlaşmaya varmış durumda. Bu kuşkusuz sevindiricidir.

Buna karşın Kapitalist/Emperyalist sistemin, bir bütün olarak dünya gericiliğinin dünya ezilen halklarının devrimci ve sosyalist güçlerine karşı saldırıları artıyor. Elbette bu artış tesadüf değildir. Afrika, Latin Amerika ve Asya'daki yoksul ülkelerin proletaryası ve emekçi yığınlarının Bağımsızlık, Demokrasi ve Sosyalizm yolunda savaşımı gün geçtikçe yoğunlaşıyor, nitelik ve nicelik olarak güçleniyor; öyleki, artık dünyamızda baskıya, zulme ve sömürüye karşı baş kaldırının olmadığı tek bir yer bile yoktur. Namibya halkının SWAPO önderliğinde bağımsızlık zaferi Şili halkının Faşizme karşı kararlı mücadelesi, El Salvador da Devrimci Cephenin iktidara birkaç yüz metre kalışı, Kürdistan ve Filistin halklarının soykırıma karşı kararlı direnişi dalga dalga yayılan bu başkaldırıların birkaçıdır. İşte egemen güçleri korkutan, onları dahada saldırgan ve barbar yapan budur. Ve yine, Filistin halkına uygulanan katliamlar, Güney Afrika'da zenci halka yapılan zulüm, Niğaragua'da karşı devrimin saldırıları, Şili faşizmi ve Kürdistan'daki barbarlıklar anlatmaya çalıştığımız Emperyalist saldırganlığın en somut ve güncel bazı örnekleridir.

Emperyalistler sömürge ve bağımlı ülkeleri talan etmeye devam ediyor. Bu talanın sonucunda ise sömürge ve bağımlı ülke halkları gittikçe yoksullaşmaktadır. Bugün Afrikada

yüzbinlerce insanın açlıktan ölmesi, yüzbinlercesinin açlıkla karşı karşıya bulunması bu talanın sonucudur. Metropollerdeki maddi refah bu talana dayanmaktadır. Belli bir maddi refah içinde yaşayan metropol kitlesi, düşünce alanında ise vurdumduymaz ve bencil yetiştirilmektedir. Kapitalist tekellerce kontrol edilen basın yayın araçları, okullar ve diğer eğitim kuruluşlarında gerici burjuva ideolojisi aracılığı ile insanlar adeta tüketici makinesi haline getirilmektedir. Uyuşturucu, fuhuş, kumar, içki metropol insanının normal yaşamı haline getirilmiştir.

Kapitalizm bir yandan bilimi ve teknolojiyi alabildiğine geliştirirken diğer yandan insanları açlığa, sefalete ve ölüme sürüklüyor. Çünkü kapitalistler bilim ve tekniği insanlığın yararı için değil, kârlarına kâr katmak için geliştiriyorlar.

Şu açıktır ki; Dünya üzerinde Kapitalist/Emperyalist sistem yıkılmadıkça, insanın insan tarafından sömürülmesi yok olmadıkça, insanlığın refah ve barış içinde yaşaması mümkün değildir. Başka bir deyişle, insanlığın kurtuluşu için: öncelikle Emperyalizmin sömürge ve bağımlı ülkelerden kovulması, esas olarakta sermayenin emek üzerindeki egemenliğinin yıkılmasıyla mümkündür.

Dünyamız da en önemli gelişmelerden biri de sosyalist ülkelerde reform isteyen kitlelerin ayaklanmasıdır. 4 yıl önce Sovyetler'de başlayan reform hareketi, bir yıl önce Polonya ve Macaristan, içinde olduğumuz günlerde de Doğu Almanya, Çekoslovakya ve Bulgaristan olmak üzere bütün Doğu Avrupa ülkelerini sarmış durumda. Arda arda Komünist Partilerin ve ülke üst düzey yöneticileri iktidardan indirilmekte, yerine reform yanlıları getirilmekte. Ancak bütün bunlar yüzbinlere varan kitle hareketini durdurmaya yetmemekte. Yıllardır toplumu ekonomik, siyasal, sosyal ve kültürel olarak geliştirmeyen sosyalist ülkeler hayati sorunlarla karşı karşıyadırlar. Görülen o ki, bu sorunlar uzun bir sürecin birikimi ile oluşmuş ciddi sorunlardır. Bugün bu ülkelerde sözkonusu sorunlar tartışılmakta, bazı çözüm yolları önerilmekte ve bu öneriler doğrultusunda bazı politikalar uygulanmaktadır.

Bu konuda en çarpıcı örnek elbette SSCB dir. "Glasnost" (demokratikleşme) ve "Perestroyka" (yeniden yapılanma) sözcüklerinde somutlaşan, çözüm önerileri çoktandır yürürlüğe konulmuştur. Uygulanan bu yeni politikaların en başta desteklenmesi gereken yanı, sorunların açık tartışılması, resmi sosyalist anlayıştan farklı sosyalist düşüncelerin olabirliğinin kabul görülmesi, olumlu yöneridir. Ancak bu yetmiyor. Lenin 17 Ekim devriminde "bütün iktidar Sovyetlere" şiyarı temel alınarak, başta işçi sınıfı olmak üzere, toplumun her kesimi iktidar erki üzerinde söz sahibi olmadıkları müddetçe Sovyet toplumunda yıllardır oluşmuş olan sorunlar çözümlenemez. Hele devrimlerini kızıl ordunun yardımıyla yapan ve kitlelerin devrimdeki rollerinin cılız olduğu Polonya, Macaristan, Doğu Almanya vs. ülkelerde bu gerçek kendisini dahada zorunlu kılmakta.

Sosyalist bir toplumda Komünist partinin öncü rolü çok büyüktür. Parti eğer, ekonomik ve sosyal yaşamın düzeyinde uygun devrimci politikalar uygulamıyorsa, toplumun ekonomik, demokratik ve kültürel ihtiyaçlarına cevap vermeyip, aksine sosyalist demokrasiyi boğazlamaya çalışıyorsa sosyalist yapıda hastalıkların ve yozlaşmaların olması kaçınılmazdır. Başta SSCB'de olmak üzere diğer sosyalist ülkelerde son 20, 30 yıldır olanda budur. Bugün her kesimden

kitlelerin sosyalist düzene ve bilimsel sosyalizmin düşüncesine güvenlerini yitirmeleri, hatta kapitalizmi, sosyalizme tercih etmeleri bu gerçeğin bir sonucudur. Söz konusu olumsuzlukların tek sorumlusu SBKP ve diğer ülkelerin KP:lerinde egemen revizyonist anlayıştır. Uzun süredir uygulamaya koydukları yanlış politikalarla, sosyalist toplumun gittikçe gelişmesini ve güçlenmesini yavaşlatmış, gelişimin ivmesini düşürmüştür. Son yürürlüğe konulan yeniden yapılanma (perestroyka) önermeleride; sorunların işçi sınıfı ve emekçilerin çıkarlarını savunan devrimci çözümden uzaktır. Özel mülkiyetin teşviki; özel dış ticareti özendirici yasaların yapılması; Emperyalistlerle geliştirilen çok yönlü ilişkiler; ve dünyadaki gelişmelere tavırsız kalma yukarda belirttiğimiz politikaların birkaç örneğidir.

Bu politikalar <<gelişmiş sosyalist toplum>> aşamasına ve <Emperyalizm ve proleter devrimler çağı>>na uygun devrimci politikalar değildir.

KÜRDİSTANDA GÜNCEL DURUM

İran-İrak savaşından sonra Güney Kürdistan'daki ulusal demokratik güçlerin aldığı yenilgi, son yıllarda Kürdistan'ın bütün parçalarını, hatta Orta-doğu'yu etkileyen en önemli olay oldu. Bu olayın etkileri bugünde çeşitli biçimlerde görülmektedir. Sömürgeci Baas rejimi Kürdistanı sürdüğü ordusu ile yenemediği Kürdistan ulusal hareketini, kimyasal silahlarla soy kırımına başladı. Binlerce insan kimyasal silahlarla katledilirken, yüzbinlercesi çöllere sürgün edildi. Kısacası yenilgiden asıl yarayı savunmasız Kürt halkı aldı. Bütün bunlardan burjuva milliyetçi önderliğin sömürgecilerle girdiği çarpık ilişkilerinin payda buyuktur. Kürdistan'daki burjuva milliyetçi önderlik, "düşmanın düşmanı benim dostumdur" pragmatik bir anlayışla sömürgecilerle kuşakları ilişkiler son 30 yıllık yenilgilerin temel öğelerden birini oluşturuyor. Kürt halkının öz gücüne güvenmeyen, sömürgecilerin arasındaki çelişkilerden dolayı uzatılan, dost olmayan ele sarılan, ondan medet umman burjuva milliyetçi önderlik halkımızın ulusal kurtuluş gücünü dönem dönem sömürgeciler hesabına heba etmiştir. 1960 yılından bu yana tarihimize şöyle bir bakıldığında bu gerçek bütün çıplaklığı ile görülür. Açıktır ki, 70 yıla aşkındır dişe diş mücadele eden, canını, malını ve bütün varlığını ortaya koyan emekçi halkımızın ulusal ve toplumsal kurtuluşunun zaferi bağımsız, uzlaşmaz proleter sosyalistlerin örgütlü öncülüğünden geçeceği apaçık ortada.

Sömürgeci Faşist T.C. devleti ise, Kuzey Kürdistan'da Kürt halkına karşı ilan edilmemiş bir savaş yürütüyor. Kürdistan tam bir askeri kuşatmaya alınmıştır. T.C. devleti, ordusu, özel timleri, polisi, köy korucuları ve diğer işbirlikçileri ile halkımıza karşı yoğun bir baskı, zulüm ve katliam politikası gütmektedir. Kırsal alanlarda insanlar tarlasına gidememekte. Güneş batıktan sonra insanların dışarı çıkması mümkün değil, çünkü her an köy etrafında pusuya yatmış askerler tarafından kurşunlanabilirler. Ya da tutuklanıp karakollarda sudan bahanelerle uzun uzun işkenceye tabi tutulabilirler.

Kurşunlanma, işkence, sürgün, katliam ve diğer malların tahrip edilmesi K. Kürdistan'da güncel yaşamın bir parçası

haline getirilmiştir. Kısacası bir bütün olarak Kürt halkı düşman ilan edilmiş durumda.

şu kesindir ki, T.C. devleti yaptıkları ile yetinmiyor ve yetinmeyecektir. O, boynunda bir değirmen taşı olan Kürdistan sorununu dün olduğu gibi bugünde millitarist baskılarla hal etmeye çalışıyor. Sömürgeciler halkımıza karşı en barbar yöntem ve silahları kullanmaktan çekinmiyor tam tersine bunu savunuyor. Bujuva Partileri'de yaptıkları açıklamalarla bu politikayı savunmaktalar.

Böylece, bir yandan halk arasında işbirlikçilerden oluşan bir istihbarat ağı örgütlemeye, milis sayısını artırmaya çalışırken diğer yandan stratejik yerlere askeri karargahlar kurma, yol ağını genişletme, stratejik yerleşim bölgelerini boşaltma, veya bir tek merkezde toplama gibi birçok faaliyet yürütüyor.

Son Cudi Dağı'na yapılan operasyon bunu amaçlıyor. Ancak halkımız bu baskı ve katliamlara sesiz kalıyor. Silopi'de Balveran'da halk sömürgeci zulme karşı başkaldırıyor. T.C.'nin barbar yüzünü daha iyi görebiliyor.

Ulusal kurtuluşun kıvılcımlarını oluşturan bu bağ kaldırı hareketleri örgütlü bir düzeye çıkartılmadığı sürece başarıya ulaşması mümkün değildir. Besbelli ki, başta Kürdistan sosyalist hareketi olmak üzere bütün ulusal kurtuluş güçleri emekçi kitlelerin mücadelesine önderlik yapabilmeleri için, daha güçlü örgütler yaratma görevi ile karşı karşıyadırlar.

Ayrıca sömürgecilerin saldırılarını boşa çıkartmak için ülkemizdeki teslimiyetçi burjuvazinin önderliğini kırmak ve proleter sosyalist hareketin önderliğini sağlamak için sadece doğruları söylemek yetmiyor. Bu teorik doğrulara uygun pratik bir mücadele vermedikçe başarı şansımız sıfırdır. Buda ancak çağa uygun örgütlülüğün yaratılmasıdır. Buna muktedir tek güç ise bize göre Kürdistan'da işçi sınıfıdır.

K. Kürdistan'da politik alanda atılan olumlu bir adımda 8 yurtsever devrimci örgüt ve partinin oluşturduğu <Tevger> dir. <Tevger> herşeyden önce geniş bir zemin üzerinde oluşturulan bir birlik olması açısından önemlidir. Yalnız <Tevger> henüz kapsamı gerekli tüm güçleri kapsamıyor. Ayrıca henüz tam bir alternatif olma özelliği taşıyor.

Tersine, ne ÷lkede ne de ÷lke dışında elle tutulur gözle görülür bir adım atmış değil. Bu durumuyla, bugünden kit-
lelerde başta yarattığı sempatiyi yavaş yavaş yitirmeye başlıyor. Bunun için daha birçok politik, pratik ve örgüt-
sel adım atması gereklidir. Aksi taktirde akibeti 12 Eylül Cuntası öncesi ve sonrası kurulan birliklerin akibetinin
aynısı olacağı kaçınılmazdır.

Kürdistan'da önemli bir başka gelişme de, İKDP lideri
Dr. Abdurahman Kasmlo'nun sömürgeci İran ajanlarınca kat-
ledilmesidir. Dr. Kasmlo, bütün yaşamını Kürdistan'ın ulu-
sal kurtuluş mücadelesine adanmış bir halk lideriydi. Kasm-
lo'nun ayrıca Kürt halkının mücadelesinin uluslararası
destek sağlanmasında beli bir etkisi vardı. Kasmlo'nun can-
nice katledilmesi Kürdistan halkı için büyük bir kayıptır.
Özellikle Doğu Kürdistan'ın da onun yeri kolay kolay dul-
durulamaz.

Ne var ki, Kasmlo'nun öldürülmesine yol açan şey, Güney
Kürdistan hareketlerinde olduğu gibi, İKDP'nin de düşmanla
girdiği çarpık ilişki ve teslimiyetçi politikaların sonu-
dur. Bu olay bize, bir kez daha sömürgecilerle ilişkide ne
kadar titiz olmamız gerektiğini gösterdi; Ve yine halkımı-
zın ulusal kurtuluşun zaferi ancak bağımsız bir politika
ile mümkün olduğunu gösterdi. Bu gerçekleri bilerek poli-
tikalarımızı belirlemek zorundayız.

Türkiye'de son yapılan yerel seçimlerle birlikte siyasi
bunalım iyice arttı. ANAP hükümetinin kitle desteğini yi-
tirmesi önemli bir siyasi iktidar bunalımına yol açtı. Per-
lementonun "meşruluğu" tartışılır oldu. Yine Cumhurbaşkan-
lığı seçimide riskli bir hale geldi.

Hükümet Partisi ANAP'ın oy potansiyeli %15 gibi çok dü-
şük bir düzeye düşmesine rağmen, ne iktidarı bırakmayı ne
de Cumhurbaşkanı olmak isteyen Özal, bu isteyinde geri adım
atıyor. Tersine, Perlementodaki sayısal güçüne dayanarak
muhalafeten gelen eleştirileri ciddiye bile almıyor. Öyle
görülüyor ki, Özal ABD ve Türk tekelci burjuvazinin önayı-
nı almış. Sağa sola tehtid savurup duran SHP ve DYP ise,
Tekelci burjuvazi ve ABD tarafından "kulakları" çekilince
savurdukları tehtidleri unutup geri adım atmaya başladılar

Dolayısıyla, SGP, DYP ve diğer bazı partiler ne kadar ANAP hükümetinin "meşru" olmadığını söylemelerde siyasi iktidarın "meşruluğuna" toz kondurmuyorlar. Çünkü onlarda ANAP gibi burjuva partisidirler, ve gerektiği zaman "milli birlik", "ulusal bütünlük" naraları atıyorlar.

Kısaca bugün iktidarın tepesinde önemli çatlaklara yol açacak türten bir çelişki olmamakla birlikte, siyasi bir krizden söz etmek mümkün. 12 Eylül öncesi ölçeğinde bir kriz olmasada, Türkiye'nin yeni bir döneme girdiği tartışma götürmez. Bu dönemin başlıca sorunu 12 Eylül askeri faşist darbe ile hesaplaşma olacaktır. Ancak 12 Eylül darbesiyle yaratılan diktatörlüğü alaşağı etmede ve köklü toplumsal değişiklikler yapılması için, işçi ve emekçi yığınların örgütlü düzeyi bu hesaplaşmanın niteliğinde belirleyici olacaktır.

Beliren bu iç ve dış şartlar içerisinde, uluslararası proletaryanın sınıf savaşımını Kürdistan cephesinde savunmak, bunun gereklerine göre davranmak bir acilik haline gelmiştir. Bilimsel sosyalist düşüncenin günümüzde aldığı yara gözününe alındığında ve gerici güçlerin, bilimsel sosyalizme karşı başlatıkları haçlı seferi hesaba katıldığında bu aciliğin zorunlu olduğu kavarnılacaktır. Yanı sıra, ülkemizde Bağımsız-Demokratik, birleşik ve giderek Sosyalist Kürdistan'a varabilmek, böyle bir perspektifle mümkün görmekteyiz.

Dergimiz Têkoşına Sosyalist'e aynı amaçla yürütülecek ideolojik mücadelenin bir aracı olacaktır.

Dergi'de Varolan Bazı Eksik ve Yanlışların
Doğrusu Aşağıdadır.

m

- Sayfa 7 satır 2'de; platformda,
- Sayfa 12 paragraf 3 satır 8'de; araç1
- Sayfa 23 paragraf 2 satır 3'de; ...ve toplumsal kurtuluş..
- Sayfa 35 paragraf 3 satır 6'da;devrim odağı..
- Sayfa 41 paragraf 3 satır 3'de; ...görüyorlar
- Sayfa 56 sağ sütün satır 6'da;Orta-Doğu..
- S. 63 paragraf 1 satır 4'de; ...yararı
- S. 64 paragraf 2 satır 2'de; ...düzeyine
- S. 65 paragraf 1 satır 14'de; ...kurdukları
- S. 65 paragraf 1 satır 15'de; ...öğelerden
- S. 66 paragraf 2 satır 2'de; ...ağı
- S. 66 paragraf 6 satır 3'de;herşeyden
- S. 66 paragraf 6 satır 6'da; ...taşlımıyor.
- S. 68 paragraf 1 satır 1'de;SHP

www.arsiv.org

YAVAŞÇA
OLSUN
ÇIPLAK KANATLARIN
YÜREĞİME DOKUNUŞU
HEYY...!
GECELERİMİN
YARASA KUŞU
BOĞULMASIN
TAZECİK UYKUM
BİR
ACEMİ SEVDANIN
GİRDABINDA
BAK
PARÇALANIYOR
YAVAŞ
YAVAŞ
BUZDAN GECELERİM
EMEKCİ BİLEKLER
GÜNEŞ YÜKLÜ
YAKLAŞARAK
ERİTİYOR
YÜREĞİMDEKİ
TEL DEN DİKENİ
GİZLESİNLER
YÜZLERİNİ BENDEN
ASALAKLIĞIN
SERAP IŞILTIKLARINDA
YAŞAMI GÖZLEYEN
GÜNDÜZÜM
DOĞMAK ÜZERE .

KUNTA

Ocak 1989